

ת"ד 5754/01/20 - מדינת ישראל נגד דוד כרמלי

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 5754-01-20 מדינת ישראל נ' כרמלי

לפני כב' השופטת צפורה משה
המאשימה: מדינת ישראל
נגד
הנאשם: דוד כרמלי
ע"י ב"כ עוה"ד אבי מנצור

הכרעת דין

ההדגשות כאן ולאורך הכרעת הדין שלי - צ.מ.

פקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961 (תקרא להלן: "פקודת התעבורה").

תקנות התעבורה תשכ"א - 1961, (ייקראו להלן: "תקנות התעבורה").

חוק העונשין, התשל"ז - 1977, (יקרא להלן: "חוק העונשין").

חוק סדר הדין הפלילי {נוסח משולב} תשמ"ב - 1982 (ייקרא להלן "חסד"פ").

לאחר ששמעתי העדויות, בחנתי חומר הראיות, לרבות טיעוני הצדדים, הוראות החוק והפסיקה המחייבת, ובהמשך לנאמר בהחלטתי מיום 28.12.21 בטענת ההגנה ולפיה "אין על הנאשם להשיב לאשמה", החלטתי לזכות את הנאשם מהמיוחס לו בכתב האישום, כדלקמן:

זיכוי הנאשם, זיכוי מוחלט מהעבירה של אי מתן זכות קדימה להולך רגל שעמד על המדרכה, בניגוד לתקנה 67 (א) לתקנות התעבורה סמל סעיף 7041.

זיכוי הנאשם, מחמת הספק מיתר העבירות המיוחסות לו בכתב האישום ומאחריותו לתאונה:

מעבירה של נהיגה בקלות ראש - עבירה לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה, סמל סעיף 7137 ביחד עם סעיף 38 (2) לפקודת התעבורה סמל סעיף 2029

וכן **מעבירה של התנהגות הגורמת נזק - עבירה לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה סמל סעיף 2425.**

כמו כן, **לא מצאתי לנכון להיעתר לבקשת המאשימה ולהרשיע את הנאשם בעבירה הנוספת** אשר לא יוחסה לו מלכתחילה בכתב האישום, עת לא האט/ או עצר בהתקרבו למעבר חצייה בניגוד **לתקנה 52 (6) לתקנות התעבורה.**

להלן הנימוקים להכרעת הדין:

מבוא:

תמצית כתב האישום, טיעוני הצדדים ועיקרי ההכרעה:

בשל ריבוי הפרטים והיקף טיעוני הצדדים, יובאו להלן בתמצית עיקרי הדברים, ובהמשך הכרעת הדין הפירוט בהרחבה הנדרשת.

ביום 31.12.19 הוגש כנגד הנאשם כתב אישום המייחס לו **אחריות לגרימת תאונת דרכים, בה נחבל בגופו ילד כבן 8** אשר נזקק לטיפול רפואי (להלן: **"הילד/הקטין"**), כאשר על פי הנטען בכתב האישום, הילד חצה את הכביש **"מעבר חצייה"**, והתאונה התרחשה **על "מעבר החצייה"**.

לנאשם יוחסו בפרק הוראות החיקוק, עבירות של, **אי מתן זכות קדימה להולך רגל העומד על המדרכה, נהיגה בקלות ראש והתנהגות הגורמת נזק.**

בסוף פרשת התביעה העלתה ההגנה טענה ולפיה **"אין על הנאשם להשיב לאשמה"**, מכוח סעיף 158 לחסד"פ, בהחלטת מיום 28.12.21 קבלתי טענת ההגנה ביחס להוראת חיקוק מס' 1, יחד עם זאת, הוריתי לנאשם להשיב ליתר הוראות החיקוק אשר יוחסו לו.

טיעוני המאשימה בתמצית:

לטענת המאשימה, הנאשם לבדו, נושא באחריות לתאונה ולתוצאותיה בשל נהיגתו בקלות ראש, עת לא האט את מהירות נסיעתו ולבטח לא עצר את רכבו בהתקרבו לפני מעבר חצייה, מקום בו היה עליו לעשות כן.

מדובר במקום, בו יש בית ספר וילדים רבים אשר מתרוצצים בשעת צהריים, זאת בשעה שחלק משדה הראייה, של חלק מ"מעבר החצייה", היה חסום על ידי רכבים אשר עמדו בפקק בנתיב הנגדי.

עוד בחקירתו במשטרה, לא מסר הנאשם כי האט לפני מעבר החצייה, ואף הודה כי לא עצר את רכבו והסתפק באמירה כי מהירות נסיעתו הייתה איטית.

כאשר נחקר במשטרה, ונשאל אם היה עוצר את רכבו היה מונע את התאונה השיב: **"יכול להיות"**, זאת בניגוד לגרסתו ועדותו המאוחרת והכבושה בבית המשפט, בה מסר כי גם אם היה עוצר לא היה יכול למנוע את התאונה.

הנאשם מסר בעדותו הראשית בבית המשפט, כי הינו מודע לבעייתיות באזור התאונה, מקום בו ילדים רצים קופצים וחוצים את הכביש שלא במעבר חצייה, אלא שמודעות זו לא מצאה ביטוי בהתנהגותו בכביש באירוע זה.

הנאשם משית אחריות באופן בלעדי, על הילד המעורב ועל אופן חצייתו, אולם אין בכך, גם בהתאם לפסיקה הקובעת, כדי לנתק הקשר הסיבתי בדבר אחריות הנאשם לנהיגה בקלות ראש וגרימת נזק.

זאת ועוד, לאור הראיות אשר הובאו מטעמה, העדויות, הסתירות הרבות בחקירת הנאשם והימנעות ההגנה מלזמן עדת ההגנה, מתבקש בית המשפט להרשיע את הנאשם בשל התנהגותו גם בעבירה **לפי תקנה 52 (6) לתקנות התעבורה**, הקובעת כי נהג רכב חייב להאט את מהירות הנסיעה ובמידת הצורך אף לעצור את רכבו בכל מקרה שבו צפויה סכנה לעוברי דרך, או לרכוש, לרבות לרכבו עת הוא מתקרב למעבר חצייה.

המאשימה ניסתה לבסס טיעוניה, בין היתר, **על סרטון המתעד את התאונה, עדויות עדי התביעה, וביניהן עדות הבוחן הנסמכת על חוות דעתו המקצועית, עדות הילד המעורב ועל גרסת הנאשם עצמו בחקירתו במשטרה לצד עדותו בבית המשפט.**

לטענת המאשימה, הרי שבהתאם לחוות דעת בוחן התאונה, ניסוי שדה הראיה אותו ערך ועדותו בבית המשפט עולה, כי גם אם מדובר בתאונה אשר לא ארעה ממש על "שטח מעבר החצייה המסומן", הרי שמדובר בתאונה אשר ארעה ב"תחום מעבר חצייה" אשר דינם חד הוא, זאת גם אם התאונה בלתי נמנעת חישובית.

טיעוני ההגנה בתמצית:

מנגד, לטענת ההגנה, יש להורות על זיכוי הנאשם, שכן לא עלה בידי המאשימה להוכיח, לא עובדתית ו/או משפטית, את הנטען על ידה בכתב האישום.

מחומר הראיות, עולה בדיוק המסקנה ההפוכה, ונמצא כי הנאשם נהג בזהירות האופטימלית, הנדרשת והמתחייבת, ובהתאם לתנאי הדרך וכי נהיגתו אף ראויה לשבח עת בשל נהיגתו הזהירה נמנעה תוצאה קטלנית יותר נוכח התפרצותו הפתאומית של הילד לתוך רכבו של הנאשם מבין המכוניות שעה שהנאשם לא הבחין ואף לא יכול היה להבחין בו.

לטענת ההגנה, פרשת התביעה היא זו דווקא, אשר סיפקה למעשה כר מוצק להוכחת חפותו המוחלטת של הנאשם, תוך שהיא מפנה לעדות הבוחן בעמ' 27 לפרוטוקול ש' 3-11 :

"חלפה שנייה אחת בלבד (מהרגע שהילד נגלה לעיני הנאשם)...כאשר זמן התגובה של נהג סביר עומד על 1.05 שניות, כך ברור שהתאונה הינה בלתי נמנעת".

זאת ועוד, הוכח, כי ריצתו הפתאומית של הילד, לכיוון רכבו של הנאשם, ממקום מסתור ניתקה לחלוטין את הקשר הסיבתי, בין נהיגת הנאשם לבין קרות התאונה, כך שהתאונה מבחינתו הינה בלתי נמנעת ואין זה משנה באיזו מהירות הוא נסע וכי פרשת ההגנה מהווה רק "קינוח פורמלי לזיכוי הנאשם".

לא עלה בידי המאשימה להוכיח, באיזו מהירות נסע הנאשם, והייתה זו חובתה של התביעה להביא ראיות לסתור טענת הנאשם, ולפיה נסע במהירות איטית, ולא ההפך.

המאשימה כשלה בכל משימות הבסיס המוטלות עליה כמאשימה, הן באשר לחובת ההוכחה והן באשר לנטל הראיה, תוך התעלמות מוחלטת מחזקת החפות ותוך הרחבת חזית ללא כל בסיס.

לצד זאת, טוענת ההגנה למחדלי חקירה, לכשלים מקצועיים וחסרים נוספים, בראיות ובעדויות המאשימה, כך למשל,

אי חקירת עדת ראייה משמעותית, אשר מסרה בזמן אמת עדות מזכה ומשעה שזו לא הגיעה לדיון לבקשת ההגנה מבקשת המאשימה ליחס זאת כמחדל ההגנה ולזקוף זאת לחובת הנאשם.

ובאשר לעדות הנאשם, טוענת ההגנה כי זו הייתה כנה, אמינה ואוטנטית וסתמה את הגולל על השערותיה המופרכות של המאשימה.

ההגנה מבקשת להורות על זיכוי המוחלט של הנאשם, זאת גם מהאישום הנוסף לו עותרת המאשימה ואף לחייב את המאשימה בהוצאות משפטו המוערכות בסך של כ - 60,000 ₪ זאת נוכח העילות הקבועות בחוק.

מצאתי לנכון לקבל את טיעוני ההגנה המפורטים והמלומדים, מהם עולה כי אין די בראיות התביעה ובכלל זה בין היתר, הסרטון המתעד את התאונה, חוות דעתו ועדותו של בוחן התאונה וסבורני כי די בכך כדי לעורר את הספק הנדרש בפלילים.

בהחלטתי מיום 28.12.21 קבעתי בזירות הנדרשת ובעין לא מקצועית כי מתעורר קושי לקבוע כגרסת הנאשם כי אכן

נסע במהירות איטית, עד כדי הליכה, זאת בהתאם לתנאי הכביש ומגבלות שדה הראייה באותו יום, מפנה לעמ' 11 להחלטה ש' 10-12.

משכך, ובין היתר הוריתי לו להשיב לאשמה.

הנאשם השיב לאשמה חזר ומסר בעדותו בבית המשפט בין היתר, כי האט נסיעתו, הוא זוכר זאת, וכי הסרטון מתעד רק מקטע מסוים מנהיגתו.

המאשימה בסיכומיה טענה כי מדובר בעדות כבושה וכי הראיות לרבות עדות הנאשם מצביעות על כך כי הנאשם לא האט מהירותו ואף לא עצר את רכבו בהתקרבו למעבר החצייה וכמתחייב.

בין אם מדובר בעדות כבושה ובין אם לאו, בין אם מדובר בשכלול הגרסה או אחרת, לא מצאתי כי יש בכך די ברמה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם לא האט מהירות נסיעתו.

המאשימה לא הוכיחה את המהירות בה נסע הנאשם לא לפי התאונה ולא במהלכה, על אף שהיה באפשרותה לעשות כן.

זאת ועוד, מדובר בסרטון המתעד חלק מנסיעת הנאשם ולא ניתן ללמוד ממנו, אופן נסיעת הנאשם בקטע שלפני על מנת שניתן יהיה להשוות.

עוד יש להוסיף כי על אף הסכמת ההגנה להגישו, הרי שלא עלה בידי המאשימה להוכיח באופן וודאי כי מדובר בסרטון במלואו ו/או כי לא נעשו בו שינויים, כטענת ההגנה.

עוד מצאתי לנכון לקבוע, כי רשלנות הולך הרגל, הוא הילד המעורב בתאונת הדרכים, אשר התפרץ בריצה לכביש מבין המכוניות, יש בה כדי לנתק את הקשר הסיבתי ולזכות את הנאשם ולו מחמת הספק מאחריותו לתאונה.

תקנה 110 לתקנות התעבורה מטילה חובות גם על הולך רגל עת הוא חוצה את הכביש וחובת הזהירות חלה על כל המשתמשים בדרך, כך למשל:

תקנה 110(א) קובעת:

"לא יחצה אדם כביש אלא לאחר שבדק את מצב התנועה בו ונוכח שאפשר לחצותו בבטיחות".

תקנה 110(ד) קובעת:

"בכל מקרה יחצה הולך רגל כביש, במהירות סבירה ובקו ישר..."

השתכנעתי בגרסת ההגנה ולפיה הולך הרגל, הילד המעורב, הוא זה שדווקא נכנס לתוך רכבו של הנאשם, גם אם כטענת המאשימה מדובר ב"תחום מעבר חצייה", וגם אם הילד המעורב נחבל כתוצאה מהתאונה.

אינני מקלה ראש כלל ועיקר בחבלה אשר נגרמה לילד המעורב, ואולם הערך של השמירה על קדושת החיים מחייב כל אחד ואחד מהמשתמשים בדרך, הן את הולכי הרגל והן את הנהגים בכביש, חפצי חיים כולם הם.

ניתן להניח ובזהירות הנדרשת, כי אלמלא רשלנות הילד המעורב והאופן בו התפרץ לכביש תיק זה כלל לא היה בא לעולם.

האחריות חלה על כל אחד ואחד מהמשתמשים בדרך, בין אם כהולך רגל ובין אם כנהג, והיחס בין כל אחת מהן יקבע בכל תיק ותיק בהתאם לנסיבותיו וכי אין לומר כי אחריות הנהג בכביש לעולם מוחלטת היא, גם אם היא מוגברת.

בפרק ההגדרות לתקנות התעבורה מוגדר "מעבר חצייה" :

"חלק הכביש המסומן כמיועד לחצייתו על ידי הולכי רגל".

אין כל הגדרה בחוק מהו "תחום מעבר חצייה" והגדרה זו נקבעה בפסיקה.

ואולם, וזה העיקר, סבורני כי אין די בצמד המילים "מעבר חצייה" או "תחום מעבר חצייה" כדי להקים חזקה חלוטה בדבר אחריות הנהג בכל מצב.

עסקינן במשפט פלילי, הכפוף למערכת כללים לרבות מכוח דיני הראיות והגנות העומדות לנאשם במשפט פלילי.

כל תיק ונסיבותיו, בהתאם לחומר הראיות המונח בפני בית המשפט.

לאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים מצאתי לנכון לקבוע כי המאשימה לא עמדה בנטל המוטל עליה ולא היה בידיה להוכיח ברמה הנדרשת במשפט פלילי, בנסיבות תיק זה, כי הנאשם אחראי לתאונה.

עוד הנני מוצאת לנכון לקבוע, כי בחומר הראיות נמצאו חסרים וכשלים, אשר גם לא מצאתי כי ניתן לרפאם בעדות הנאשם בפרשת ההגנה ואין לי אלא לקבל בעניין זה את טענות ההגנה.

הדברים נאמרים גם בקשר לעדות הילד אותה מסר בחקירתו במשטרה. מחומר הראיות עולה בבירור כי אכן חלק מהדברים נמסרו מפיו בהדרכת הוריו.

מחומר הראיות נמצא, כי העובדות המתוארות בכתב האישום אינן משקפות כלל וכלל את אשר ארע בזירת התאונה, הן ביחס למקום התרחשותה, הן ביחס לתנאי הכביש ובעיקר ביחס לאופן חציית הכביש על ידי הילד המעורב.

אין די בהטלת החובה לצפיית התוצאה על מנת לקבוע אחריות פלילית. עסקינן בעבירות רשלנות ואין מדובר באחריות מוחלטת.

לא ניתן להטיל על הנהג בכביש אחריות בלעדית לנעשה בכביש, זאת תוך התעלמות מוחלטת מהחובות המוטלות על הולכי רגל, ואשר אף הן קבועות בתקנות התעבורה, או מאחריות הרכבים אשר חסמו את מעבר החצייה בכיוון הנגדי ואשר כלל לא נבחנה על ידי המאשימה, זאת במיוחד נוכח הסרטון המתעד את התאונה, המגלה באופן ברור ביותר, כי מדובר בהתפרצות פתאומית לכביש של ילד בן 8 ממקום מסתור, תוך ריצה, ללא כל השגחת מבוגר אחראי.

השתכנעתי בדברי הנאשם, ולפיהם לא יכול היה לראות את הילד המעורב וכי הוא מאמין בחפותו לאור המהירות בה נסע, וכי לא ניתן לקבוע בהכרח על פי חומר הראיות שעלה בידי המאשימה להציג כי אילו היה עוצר עצירה מוחלטת לפני מעבר החצייה, או אז הייתה התאונה נמנעת.

לא מצאתי כי יש די ב"פרוטוקול ניסוי שדה הראיה" אשר נערך על ידי הבוחן, הוגש וסומן ת/9 כדי לקבוע את אחריות הנאשם לקרות התאונה. ראשית, יש לומר כי אין מדובר כלל בשחזור התאונה.

זאת ועוד, לא ניתן לומר גם כי ה"ניסוי" אשר נערך משקף את התנאים בהם התרחשה בפועל.

מעיון בת/9 עולה בין היתר, כי מדובר בתיעוד הבוחן של הניסוי אותו ערך ולפיו עצר את הרכב:

" כאשר עין הנהג במרחק 20 מטר לפני מעבר החצייה וצילמתי הולכי רגל שחצו במעבר החצייה".

בפועל נמצא כי אין מדובר בהולך רגל אשר חצה "במעבר החצייה המסומן" וגם לא ב"תחום מעבר החצייה" לו טוענת המאשימה, אלא במי שהתפרץ לכביש.

בכל הכבוד הראוי לא מצאתי בניסוי ת/9, כל משקל או תוספת ראייתית לשאלות הטעונות הכרעה בתיק זה.

לא מצאתי לנכון גם לקבוע כי על הנאשם הייתה חובה לעצור בהתקרבו למעבר החצייה בנסיבות תיק זה. המאשימה

לא צלחה בהוכחת היסוד הטעון הוכחה " ובמידת הצורך".

הכביש היה פקוק בצדו הנגדי, ממנו בקש הילד לחצות את הכביש, ולא בצדו האחר, בכיוון נסיעת הנאשם.

מאחר ונמצא בחומר הראיות כי היה רכב על מעבר החצייה, אשר לא נעשה לגביו כל בירור, האם הילד עמד שם או אחרת, הרי שלא הייתה לנאשם כל סיבה או צורך לחשוב שעומד שם הולך רגל.

ואם כך אכן היו פני הדברים מה למאשימה כי תלין על הנאשם, קודם שלא מצאה לנכון להלין או לפחות לערוך בדיקה/חקירה מול אותו נהג שעמד על "מעבר החצייה" בכיוון חציית הילד.

נתתי דעתי לכך, כי מחומר הראיות עולה כי עוד ביום התאונה ביקש הנאשם, כי יגיע בוחן לאזור התאונה, תוך שהוא משאיר את רכבו במקום התרחשות התאונה, ומתוך אמונה שלמה בחפותו אך המאשימה לא מצאה לנכון לזמן בוחן למקום התאונה ביום האירוע.

"ביקשתי מהחוקר שיזמין בוחן תנועה, הוא לא הזמין, הוא אמר שאין צורך, שהוא משחרר אותי ואני צריך למסור עדות בהמשך" (ראה עדות הנאשם במשטרה - ת/12, ש' 7-8 עמ' 2).

"הגיע לשם שוטר שהזמינו, לקח ממני פרטים, חייתי אחרי שהתפנו כולם, השארתי את הרכב באמצע הכביש, בקשתי ממנו שיזמין בוחן תנועה שיבדוק את האירוע והוא טען שאין צורך, שאצטרך לבוא לתת עדות בתחנת המשטרה"

(ראה פרוטוקול מיום 20.2.22, ש' 17-20 עמ' 31).

הנאשם נשאל מדוע התעקש שיגיע בוחן?

ועל כך השיב: **"כי רציתי שיבוא הבוחן כי הייתי בטוח שאני לא אשם בתאונה"**.

(שם, ש' 22-23 עמ' 31).

"...ואני לא הזזתי אותו בכוונה כי הייתי בטוח שיזמינו בוחן" (שם, ש' 22 עמ' 35).

זאת ועוד, בפרוטוקול מיום 12.7.21 העיד ע/ת 3 רס"ל פרייזלר כי לא הגיעו בוחנים למקום התאונה, עמ' 8 ש' 29 ועמ' 9 ש' 8-11.

אכן, אין הכרח כי בכל תיק תאונת דרכים יגיע בוחן באופן מידי לזירת התאונה, ואולם גם כאן סבורני כטענת ההגנה, כי

הדבר היה מתחייב והכרחי, זאת לאור נסיבותיה המיוחדות של התאונה.

הדברים נאמרים ביתר שאת נוכח העובדה כי לטענת המאשימה עצמה, מדובר בתאונה בלתי נמנעת חישובית ותוך שהיא מבקשת להטיל על בית המשפט לבדו, המלאכה לקבוע, כי מדובר בתאונה אשר ארעה ב"תחום מעבר חצייה" וזאת בהיעדר כל ראיות אובייקטיביות ממשיות ולו לפחות "נקודת האימפקט" המפגש, בין רכב הנאשם לילד המעורב על הכביש.

עתירת ההגנה להוצאות:

יחד עם זאת, לא מצאתי לנכון להיעתר בשלב זה לעתירת ההגנה להוצאות, שהרי הטענה נטענה טרם מתן הכרעת דין סופית, זאת גם נוכח תוצאות הכרעת הדין.

לפנים משורת הדין ככל וההגנה תמצא לנכון לעתור בשנית היא רשאית לעשות כן, זאת ביחס להוראת חיקוק מס' 1.

אין באמירה זו כמובן כדי לחייב את בית המשפט בהחלטתו הסופית, זאת כמובן גם לאחר שתינתן למאשימה זכות התגובה.

זיכוי הנאשם גם במנותק משאלת אחריותו לתאונה:

מעבר לנדרש יצוין, כי זיכוי הנאשם כאמור לעיל, הינו גם במנותק לאחריותו לתאונה, זאת גם נוכח טענת ההגנה בדבר ניתוק הקשר הסיבתי בין התנהגות הנאשם לבין התפרצות הילד לכביש.

טענת ההגנה בתום פרשת התביעה ולפיה "אין על הנאשם להשיב לאשמה" וההחלטה בטענה:

עוד בתום פרשת התביעה, העלתה ההגנה טענה **מכוח סעיף 158 לחסד"פ** ולפיה "אין על הנאשם להשיב לאשמה".

בהחלטתי מיום 28.12.21 המהווה חלק בלתי נפרד מהכרעת הדין, (להלן תקרא: "**ההחלטה**") פירטתי בהרחבה טענות הצדדים, תוך סקירת ראיות התביעה אשר הובאו על ידה בפרשת התביעה.

בהחלטתי כאמור לעיל, קבעתי כי אין על הנאשם להשיב לאישום, נשוא הוראת חיקוק מס' 1 וכי על הנאשם להשיב לאשמה ביחס להוראות חיקוק מס' 2 ו- 3 בלבד.

יחד עם זאת ולמען הסדר הטוב, אין מנוס מחזרה על טענות הצדדים באותה החלטה ועיקרי הדברים בה, אשר הינם רלבנטיים בנסיבות תיק זה ובהכרח גם למסקנה אליה הגעתי בהכרעת הדין.

יצוין כי עוד באותו שלב, טענה ההגנה כי העובדות המתוארות בכתב האישום, אינן משקפות כלל וכלל, את אשר ארע בזירת התאונה ולו רק בשל כך, אין על הנאשם כל חובה להשיב לכתב האישום.

לטענת ההגנה, התאונה כלל לא התרחשה על שטח מעבר החצייה, וכי אין לנטען בכתב האישום כל בסיס עובדתי או משפטי.

הסרטון, המתעד את התרחשות התאונה ממצלמת אבטחה בזירת התאונה -סומן ת/15 אשר לטעמה של המאשימה הינו ראיה מרשיעה מוחלטת, פועל דווקא לטובת הנאשם ומלמד על אופן נהיגתו הזהירה וכי הוא אינו אחראי כלל וכלל לתאונה.

(שני הסרטונים המתעדים את התרחשות התאונה **הוגשו וסומנו ת/15** ויקראו להלן: "הסרטון")

מדובר בתאונה בלתי נמנעת ולא רק חישובית, הילד התפרץ לכביש מבין מכוניות, אשר אחת מהן חסמה את מעבר החצייה וכפועל יוצא מכך, את שדה הראייה של הנאשם, והילד הוא זה שדווקא רץ לכיוון רכבו של הנאשם, התנגש ופגע בו.

המאשימה התעלמה מהחובות המוטלות על הולך הרגל.

מדובר בילד קטן כבן 8, אשר התפרץ לכביש **שלא במעבר חצייה**, וחצה אותו ללא ליווי מבוגר ואילו, נהיגתו של הנאשם, אשר נסע במהירות איטית ביותר, מהירות המגיעה עד כדי הליכה, ראויה לכל שבח והיא זו שמנעה תוצאה קטלנית יותר.

עוד טענה ההגנה כי למעשה המאשימה הרחיבה חזית במהלך ניהול המשפט כפי שזו באה לידי ביטוי לראשונה בעדות הבוחן ע/ת מס' 1 בבית המשפט (להלן: "הבוחן"), ולפיה, גם אם התאונה לא התרחשה על שטח "מעבר החצייה" המסומן, עדיין מדובר ב"תחום מעבר החצייה" אשר דינו לעניין החובות המוטלות על הנהג בכביש, כדין שטח מעבר החצייה המסומן.

טענת המאשימה, אשר לא מצאה כל ביטוי בנוסח כתב האישום, נעדרת כל בסיס חוקי ו/או משפטי מחייב, והיא נוגדת את עיקרון החוקיות ומכל מקום יש בה משום פגיעה קשה וממשית בזכויות הנאשם הזכאי להליך הוגן.

מנגד, טענה המאשימה גם אז, כי הראיות המונחות בפני בית המשפט מדברות בעד עצמן, וכי **די בסרטון ת/15 המתעד את התרחשות התאונה, כדי ללמד כי הנאשם אחראי לתאונה, גם אם זו לא התרחשה ממש על שטח "מעבר החצייה" המסומן בכביש.**

מחקירת הנאשם במשטרה ומהכתוב בבקשת ההגנה עצמה עולה, כי הנאשם מודה בנסיבות התאונה ובפגיעה בילד המעורב, הנאשם מודה שראה את הילד המעורב כשנייה לפני הפגיעה, אך לא הספיק לעצור ולבלום.

עדות בוחן התאונה, אשר העיד על פי חוות דעתו המקצועית והמבוססת גם על פסיקה ענפה ומחייבת, כי מדובר בתאונה אשר התרחשה במעבר חצייה, וכי הולך הרגל, הילד המעורב, חצה בתחום מעבר החצייה המשתרע גם על האזור שלאחר מעבר החצייה.

הנאשם היה חייב לצפות שילד קטן לא מצליח לראות אותו, והיה חייב לעצור עצירה מוחלטת נוכח שדה הראיה שלו שמאלה אשר היה מוגבל.

עדות הילד המעורב עצמו, ספר על התרחשות התאונה, כאשר בקש לחצות את הכביש במעבר החצייה, אך נאלץ לעבור בין הרכבים שעמדו באזור מעבר החצייה.

עדות העדים אשר העידו על אופן קבלת הסרטון לתיק החקירה, והמתעד את התאונה ואופן התרחשותה.

כתימוכין לטיעוניה הפנתה לפסיקה בעניין **פרשות גאוי ושושנה ארז** ולהלכות שנקבעו שם.

הגדרת המונח "**מעבר חצייה**" על פי הפסיקה הנוהגת והמחייבת, הינה רחבה יותר והיא כוללת בחובה את "**תחום מעבר החצייה**", המשתרע על שטח נוסף בכביש, הן זה שלפני השטח המסומן על הכביש והן זה שלאחריו וכי דינו של אותו תחום, בבחינת החובות המוטלות על הנהג בכביש כדין "מעבר החצייה המסומן".

מכל מקום, טענה המאשימה, כי היה על הנאשם לנקוט משנה זהירות ואף לעצור את רכבו, זאת גם מכוח כללי הזהירות הכלליים והמחייבים, כל נהג בעת נהיגתו, ובפרט נוכח תנאי הכביש במועד התרחשות התאונה ולפיהם מעבר החצייה היה חסום על ידי רכב.

לטענת המאשימה גם אז, אילו היה הנאשם נוהג בזהירות הנדרשת והמתחייבת ועוצר את רכבו בהתאם לאותם כללים, או אז הייתה התאונה נמנעת.

בהחלטתי כאמור מיום 28.12.21 קבעתי כי צדק של ממש יש בטיעוני ההגנה, וכי בפעולת המאשימה נפלו כשלים וחסרים משמעותיים אשר לא ניתן להקל בהם ראש כלל וכלל.

בזהירות הנדרשת וההסתייגויות המתבקשות לאור השלב בו היה מצוי הדיון, זאת לאחר שנתתי דעתי למכלול טענות הצדדים, ההשלמות וההבהרות שנתבקשו, תוך בחינת ה"יש" הקיים בחומר הראיות המונח בפניי ובהמשך להחלטתי מיום 24.11.21 קבעתי כבר אז כי **אני מקבלת את טענת ההגנה, באשר להוראת חיקוק מס' 1 ולא חייבתי את הנאשם להשיב לה.**

יחד עם זאת, באשר להוראות חיקוק מס' 2 ו-3 הוריתי לנאשם להשיב לאשמה בשאלת אחריותו לקרות התאונה ולנזק שנגרם כתוצאה ממנה, גם אם זו ארעה בסמוך לשטח מעבר החצייה המסומן על הכביש ולא בתוך השטח המסומן, וגם אם ברור כי הילד התפרץ לכביש ורץ לכיוון רכבו של הנאשם.

בקשת ההגנה לפיצויים עוד באותו שלב נדחתה אף היא נוכח קביעתי בדבר חובת הנאשם להשיב לאשמה

כאמור לעיל.

בהחלטתי כאמור לעיל מצאתי לנכון להפנות בין היתר לדבריה של כב' השו' שלו (בית משפט מחוזי ב"ש) בע"פ 35342-12-18 מדינת ישראל נ' שושנה ארז וזאת כמובן בכפוף להסתייגויות הראויות ובהתאם לתנאי הדרך בכל תיק ותיק :

"...אני סבורה כי בית משפט קמא צדק בקביעתו כי בענייננו, גם במרחק של 10 מ' אחרי מעבר חצייה דובר ב'תחום של מעבר חצייה' כך שחובת הזהירות המוגברת על הנהג עדין חלה ויודגש בית המשפט לא קבע כי בכל מקרה ובכל צומת תחום מעבר החצייה יחול גם במרחק של 10 מ' אחרי מעבר החצייה.."

"על נהג המתקרב למעבר חצייה חלה חובה להאט את רכבו ובמידת הצורך אף לעצור על מנת לאפשר להולכי רגל לחצות את הכביש בבתחה. **חובת הזהירות האמורה הורחבה בפסיקה ופורשה כחובת זהירות מוגברת במסגרתה על הנהג להביא בחשבון גם התנהגות רשלנית ובלתי צפויה של הולך הרגל...**

אמנם בשל עומס התנועה נסעה המשיבה במהירות של כ- 30 קמ"ש...מהירות הפחותה מהמהירות המותרת בכביש ואולם אין בכך כדי להעיד על סבירותה של מהירות הנסיעה, האמורה להיבחן בהתחשב בכל הנסיבות ובתנאי הדרך והתנועה באופן שיקיים בידו את השליטה המוחלטת ברכב..."

ואולם, הובהר כבר אז ובזהירות הנדרשת, כי אין בקביעה כאמור לעיל באותו שלב, כדי לקבוע בהכרח בהכרעת הדין, כי הנאשם אחראי ברמה הנדרשת במשפט פלילי לתאונה ולעבירות המיוחסות לו, או כדי לאיין או לגרוע ממיקומן של טענות ההגנה בבוא העת ובמידת הצורך, לרבות ההסתייגויות בדבר קבילותן ומשקלן של הראיות ולרבות טענות ההגנה העומדות לנאשם במשפט פלילי תוך בחינת הגינותו של ההליך.

עוד קבעתי באותה החלטה, כי אחריות הנאשם, לתאונה או אחרת, תיקבע לאחר שהנאשם ישיב לאשמה היה, ככל ייבחר להעיד, ולאחר שאופן נהיגתו יבחן ביחס לכללים החלים על נהג סביר בעת נהיגתו בכביש.

משכך, נקבע התיק להמשך שמיעת ראיות, לפרשת ההגנה.

הנאשם בחר להעיד והעיד ביום 20.2.22, מפנה לפרוטוקול הדין.

הנאשם העיד בסופו של דבר כעד יחידי מטעם ההגנה, זאת על אף שבתחילה בקש לזמן כעדת ההגנה, את הגב' שרית, מי שלטענתו הייתה עדת ראייה לתאונה, והתביעה כשלה עת לא גבתה ממנה הודעה.

בתום פרשת ההגנה נתבקשו הצדדים להגיש סיכומים בכתב (מפנה לסיכומי הצדדים, סיכומי המאשימה מיום 7.4.22 ולסיכומי ההגנה מיום 15.9.22).

ומכאן לדין בהרחבה:

כתב האישום:

לשון כתב האישום והוראות החיקוק אשר יוחסו לנאשם בדגש וביחס לראיות שהובאו על ידי המאשימה

בפרק א. פרק העובדות, יוחסו לנאשם העובדות הבאות:

1. ביום 24.10.19 סמוך לשעה 14:45 נהג הנאשם רכב פרטי תוצרת טויוטה מספר רישוי 7109466 בבני ברק ברחוב בירנבוים, מכיוון צפון לכיוון דרום והתקרב לצומת עם רחוב עמרם גאון (להלן: "הצומת").
2. ברחוב בירנבוים, סמוך לבית מספר 34 מסומן לרחוב הכביש מעבר חצייה להולכי רגל ומעליו מוצב תמרור 306 ("תן זכות קדימה להולכי הרגל החוצים").
3. אותה שעה חצה את הכביש נ.ח. קטין יליד 5.10.2011 (להלן: "הולך הרגל") במעבר החצייה הנ"ל מכיוון מזרח לכיוון מערב, משמאל לימין כיוון נסיעת הנאשם.
4. הנאשם נהג בקלות ראש, בכך שלא נתן תשומת לב מספקת לדרך, לא האט מהירות נסיעתו בהתקרבו למעבר חצייה, לא הבחין מבעוד מועד בהולך הרגל, לא אפשר לו להשלים חציית הכביש בבטחה, המשיך בנסיעה ופגע בהולך הרגל בהיותו על מעבר החצייה.
5. כתוצאה מהתאונה הולך הרגל נחבל בגופו ונזקק לטיפול רפואי.

בפרק ב. פרק הוראות החיקוק, יוחסו לנאשם העבירות הבאות:

1. **אי מתן זכות קדימה להולך רגל עומד על המדרכה** - עבירה לפי סעיף 67 (א) (צ"ל "לפי תקנה" - צ.מ.) (לתקנות התעבורה { 7041 }
2. **נהיגה בקלות ראש** - עבירה לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה, {נ"ח} תשכ"א - 1961 { 7137 } (להלן: "פקודת התעבורה") ביחד עם סעיף 38 (2) לפקודת התעבורה { 2029 }
3. **התנהגות הגורמת נזק** - עבירה לפי תקנה 21(ב) (2) לתקנות התעבורה { 2425 }.

לשון הוראות החוק קובעות כדלקמן:

תקנה 67 (א) לתקנות התעבורה קובעת :

"נוהג רכב המתקרב למעבר חצייה, יאט את רכב אם הולך רגל עומד על המדרכה בסמוך למעבר החצייה ואם ניכר שבכוונתו של הולך הרגל לחצות את הכביש יתן לו זכות קדימה"

סעיף 62 (2) לפקודת התעבורה קובע :

" העובר אחת העבירות האלה דינו..."

(2) נוהג רכב בדרך בקלות ראש, או ברשלנות או במהירות שיש בה בנסיבות המקרה סכנה לציבור אף אם היא פחותה מן המהירות המקסימלית שנקבעה."

תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה קובעת:

"כל עובר דרך חייב להתנהג באופן שלא ...

(2) יגרום נזק לאדם או לרכוש ולא יתן מקום לגרום נזק כאמור."

מקום התרחשות התאונה ביחס לנטען בכתב האישום:

מעיון בכתב האישום, עולה כי אין בו כל התייחסות להגדרת "מעבר חצייה" או "תחום מעבר החצייה".

לא ניתן להתעלם מהפגיעה הממשית בהגנת הנאשם כבר בשלבים המקדמיים של ההליך, ולו למקרא כתב האישום עצמו.

אין בכתב האישום כל התייחסות להגדרה שונה, או מרחיבה, למונח "מעבר חצייה" מזו הקבועה בתקנות התעבורה, אין גם כל התייחסות למיקום המדויק של התאונה, על פני אותו שטח כביש אשר אותו רואה המאשימה לשיטתה כ"תחום מעבר החצייה".

גם מעיון בדוחות הפעולה המצויים בחומר הראיות מתייחסת המאשימה עצמה למונח "מעבר חצייה" כשטח המסומן על הכביש ולא ל"תחום מעבר החצייה".

זאת ועוד, לא מצאתי בחומר הראיות המונח בפניי ראיה בדבר מיקומה המדויק של התאונה ו/או המהירות בה נסע הנאשם, לפני התאונה או בעת התרחשותה כמו גם חסרים נוספים עליהם הצביעה ההגנה ועוד.

על פי הנטען בכתב האישום, הנאשם לא האט מהירותו, ואולם כטענת ההגנה, רק במהלך שמיעת הראיות הוסיפה המאשימה וטענה כנגד הנאשם כי היה עליו אף לעצור, כאשר לטענת ההגנה גם אילו היה הנאשם עוצר עשר דקות לפני מעבר החצייה או עליו, לא היה בכך כדי למנוע את התאונה, שכן מדובר בתאונה שהתרחשה מספר מטרים לאחר שטח "מעבר החצייה המסומן" ולמעשה מדובר בהתפרצות של הילד לכביש ולעבר רכבו של הנאשם.

אכן, גם לטענת בוחן התאונה עצמו, מדובר בתאונה בלתי נמנעת חישובית לאור זמן התגובה שעמד לנאשם נוכח העובדה שהילד המעורב התפרץ לכביש ואולם לשיטת הבוחן התאונה קרתה ב"תחום מעבר החצייה", אשר דינו כדין "מעבר חצייה".

ראה עדות הבוחן בעמ' 27 לפרוטוקול ש' 8 ואילך.

דעתו המקצועית של הבוחן ולפיה התאונה התרחשה ב"תחום מעבר החצייה", נסמכת לשיטתו על טענת הנאשם בחקירה ולפיה התאונה התרחשה במרחק של 2-3 מטר ממעבר החצייה המסומן על הכביש.

לדבריו, מדובר במונח משפטי הלקוח מהפסיקה, ואשר הגדרת גבולותיו אמורה להיקבע על ידי בית המשפט.

זאת ועוד, מאחר ושדה הראיה של הנאשם היה מוגבל, מצופה יה ממנו לעצור או להאט ולמנוע את התאונה ואילו היה הנאשם מאט או עוצר את רכבו או כי אז הייתה התאונה נמנעת.

בחומר הראיות שהוגש על ידי הבוחן טרם עדותו בבית המשפט לא מצאתי התייחסות מפורשת למונח "תחום מעבר החצייה" ונוכח הראיות המונחות בפני בית המשפט, עלה עוד אז כי קיים פער בלתי מתקבל על הדעת באופן בו נוסחו העובדות בכתב האישום, לבין העובדות אשר התגלו במהלך שמיעת הראיות כפי שהדברים עולים מראיות התביעה עצמה.

התביעה הייתה מודעת לאותן עובדות ולא ברור מדוע בחרה לנסח את כתב האישום כפי שנוסח, לא מדויק וזאת בלשון המעטה, ובאופן המחמיר דווקא עם הנאשם, זאת ללא כל הצדקה, או מדוע לא מצאה לנכון ולו לבקש תיקון כתב האישום.

סעיף 85(4) לחסד"פ אשר דן בתוכן כתב האישום ואשר על יישומו כלשונו אמונה המאשימה עת היא שוקדת על הכנת כתב האישום קובע כדלקמן:

" כתב אישום יכיל ...

(4) תיאור העובדות המהוות את העבירה בציון המקום והזמן במידה שאפשר לבררם."

לא מצאתי כל הסבר משכנע בטיעוני המאשימה, גם לא בסיכומיה המאוחרים, מדוע לא ניתן היה לנסח את כתב האישום באופן אשר יבטא הלכה למעשה את אופן התרחשות האירועים, כפי שאכן התרחשו לרבות העובדות בדבר מצב התנועה בכביש, הרכב שעמד על מעבר החצייה המסומן, הגדרת "מעבר חצייה מסומן" להבדיל מ"תחום מעבר חצייה" אופן חציית הכביש של הילד המעורב, הפגיעה ברכב הנאשם ועוד.

פגם זה כשלעצמו, יש בו לטעמי, בנסיבות תיק זה כדי להורות על זיכוי הנאשם בבחינת טענת הגנה מן הצדק, זאת במיוחד לאור העובדה שהיה בידי המאשימה לרפא את הפגם עוד קודם לכן, כאשר כל הראיות היו מונחות לפניה, ולא נתגלתה כל ראייה חדשה במהלך ניהולו.

זאת ויתר הכשלים והחסרים כפי שיפורט גם בהמשך, הם כשלעצמם, אף הם יש בהם לטעמי, כדי לפגום ולכרסם משמעותית, בעתירת המאשימה עת מבקשת היא להרחיב את החזית ולהרשיע את הנאשם גם **בעבירה לפי תקנה 52 (6) לתקנות התעבורה.**

זאת ועוד, מלשון התקנה לא עולה כי קיימת חובה מוחלטת על נהג לעצור בכל עת בהתקרבו לפני מעבר חצייה אלא "במידת הצורך"

בנוסף, סבורני כי לא עלה בידי המאשימה להוכיח בפניי בתיק זה אותה "מידת הצורך" אשר היה בה להצדיק גם עצירת רכב הנאשם.

לא הוכח בפניי, וזאת גם אם הייתי מקבלת טענת המאשימה כי מדובר "בתחום מעבר החצייה", כי עצירת הנאשם לפני מעבר החצייה הייתה מונעת את התאונה, זאת גם לאור התפרצות הילד בשטח שלאחר "מעבר החצייה המסומן".

המונח "תחום מעבר חצייה" אינו מונח סתמי אלא יש לצקת לתוכו ממש, תוך תחימת גבולותיו על ראיות מדויקות.

המאשימה לא הביאה כל ראיה אשר יש בה להוכיח באופן מדויק מיקום התאונה על הכביש.

לא עלה בידי המאשימה להוכיח כי התאונה ארעה על מעבר החצייה או מהו אותו "תחום מעבר החצייה" המחייב את הנאשם באחריות לתאונה.

ניסיונות המאשימה לחלץ זאת מפי הנאשם בעדותו בחקירתו הנגדית, עת בחר להעיד בפרשת ההגנה אף הם אין בהם כדי להשלים את החסר.

גזרת ההגדרה למונח "תחום מעבר חצייה" אותה מבקשת המאשימה לקבוע ולהרחיב בנסיבות תיק זה אינה ברורה, אינה מבוססת לא עובדתית ולא משפטית והיא אינה מתקבל על הדעת.

עסקינן כאמור לעיל במשפט פלילי ועל מנת להרשיע אין די באמרה בעלמא אלא בראיות של ממש.

יחד עם זאת, ועל מנת ש"לא אצא פטורה בלא כלום" אתייחס בהרחבה הנדרשת ובמידת הצורך לניתוח הראיות אשר הביאוני במצטבר למסקנה אליה הגעתי בהכרעת הדין.

שלב ההקראה וכפירת ההגנה:

ביום 31.5.21 התקיימה הקראה ובתשובת ההגנה לכתב האישום כפר הנאשם באחריותו לתאונה ובמיוחד לו בכתב האישום.

ב"כ הנאשם הוסיף וציין כי יש מקום לסגור את התיק.

התיק נקבע לשמיעת ראיות וביום 12.7.21 נשמעה פרשת התביעה.

יצוין כי ב"כ הנאשם חזר וציין בפתח ישיבת ההוכחות, כי "אין לתיק הזה רגליים" וכי נקט בכל האמצעים להימנע מניהול ההליך וככל והנאשם יזוכה יעמוד על הוצאות.

פרשת התביעה:

מטעם המאשימה העידו 5 עדי תביעה (מפנה לפרוטוקול הדיון מיום 12.7.21 עמ' 3 ואילך):

רנ"ג נמרוד מזל, רס"ל יעקב אברהם פרייזלר, הילד המעורב, אביו של הילד המעורב ובוחן התאונה רס"ב סימון טרטקובסקי.

להלן עיקרי עדותם:

ע/ת 2 - רנ"ג נמרוד מזל - ערך שני מזכרים **ת/1 ו-ת/2** בדבר קבלת הסרטונים המתעדים את התאונה.

2 הסרטונים ייקראו להלן: "הסרטון" הוגשו בשלב מאוחר יותר בהסכמת ההגנה וסומנו כאמור לעיל **ת/15**.

ע/ת 3 - רס"ל יעקב פרייזלר - ערך דו"ח פעולה אשר סומן **ת/3** ובו פירט פעולותיו.

העד הגיע לזירת התאונה בשעה 14:54:10

בין יתר הדברים מציין העד בדו"ח **ת/3** כי הילד רץ לכביש שלא במעבר החצייה, זאת על פי עדותה של עדת ראיה, **בשם שרית** אשר התברר, כי לא נגבתה ממנה עדות והיא אינה מופיעה ברשימת עדי התביעה.

העד מסר, כי הבחין בילד שוכב על הכביש, אך הוא אינו זוכר באיזה מרחק היה הילד ממעבר החצייה.

העד לא רשם היכן בדיוק עמד הרכב שפגע בילד.

עוד עולה מהדו"ח, כי העד פגש בבחור **בשם אביחי**, אשר מסר לו כי יש לו הסרטה של האירוע, העד מסר את מספר הטלפון שלו, אך גם עד זה לא נחקר והוא אינו מופיע ברשימת עדי התביעה.

מעדות העד עולה, כי ביום אירוע התאונה לא הגיעו בוחנים לזירת התאונה וכי הנאשם נתבקש להגיע לתחנת המשטרה עם רישיונות.

ע/ת 4 , הילד המעורב - עדותו נשמעה בדלתיים סגורות בשל היותו קטין, מעדותו עולה כי לא יכול היה לחצות את הכביש במעבר חצייה בשל רכבים שעמדו על מעבר החצייה, וגם לא יכול היה להסתכל לימין ולשמאל משכך נאלץ לעבור בין הרכבים.

עדות הילד המעורב ביחס למקום חצייתו את הכביש לא הייתה עקבית, ומכל מקום עולה מהסרטון עליו מבססת המאשימה טיעוניה כי המעורב לא חצה את הכביש במעבר החצייה המסומן על הכביש וכי אין מדובר בחצייה רגילה אלא בריצה זאת גם לפי עדותו.

לאור הסתירות בעדות הילד בקשה ההגנה להגיש את עדותו במשטרה והמאשימה לא התנגדה, משכך **עדות הילד במשטרה הוגשה וסומנה נ/1.**

הילד המעורב מסר, כי רכב פורד שחור עמד על המעבר והפריע למי שרצה לעבור.

הילד מאשר שלא יכול היה לעבור במעבר החצייה כי היו רכבים ליד המעבר וכי עבר במעבר שהיה בין הרכבים ליד מעבר החצייה ולמעשה רק אחרי שעבר בין הרכבים עלה מיד על מעבר החצייה.

יצוין כי על אף שהיה בידי המאשימה, מספר הרכב גם עד זה לא נחקר ולא נמסר כי ננקטו לגביו פעולות אכיפה כלשהן.

הילד המעורב מסר במפורש כי עבר מאחורי הרכב החוסם מאחר ולא הייתה לו ברירה וכי רץ מאחר והיו לו הרבה שיעורי בית.

במהלך עדותו מסר כי הוזהר לא אחת על ידי אימו כי לא יחצה את הכביש לבד, אלא ימתין למבוגר וכי באותו יום לא יכול היה לשאול כי בקושי היו אנשים וכי לא היו אנשים.

ולהלן מספר הפניות מפרוטוקול עדותו:

"טוב, אני חזרתי מבית הספר, רציתי לעבור במעבר חצייה, היו רכבים שעמדו על מעבר החצייה ולא יכולתי לחצות אז נאלצתי לעבור בין הרכבים וגם לא יכולתי להסתכל ימין ושמאל לפני שעליתי על מעבר החצייה בגלל שהיו שם המון מכוניות שהסתירו את הראייה שלי. לא יכולתי לראות, אז נאלצתי לעבור בין הרכבים ואז פתאום הוא הגיע, נבהלתי התחלתי לרוץ ואז הוא פגע בי ועפתי כמה מטרים." מפנה לעמ' 10 לפרוטוקול החל משו' 14 ואילך.

הילד הוסיף לשאלת הסניגור ומבלי שנתבקש מסר מיוזמתו כי גם על המדרכה היו רכבים:

"כן. וגם על המדרכה."

ראה עמ' 13 ש' 12 ואילך.

ובהמשך בשורה 26 :

"כן, היו רכבים ליד המעבר, עברתי במעבר שהיה בין הרכבים ליד מעבר החצייה."

בעמ' 14 ש' 24 ואילך לאחר שהסרטון הוצג לילד בחקירה נגדית:

"ש. אז בעצם אתה מסכים אתי שכשהגעת לאמצע לא היית על מעבר החצייה אלא אחרי מעבר החצייה, מטר או שניים, שלושה, לפי התמונה רואים?

ת. לפי התמונה רואים שזה לא במרחק כזה גדול."

בעמ' 16 ש' 21 ואילך:

"ש. בשורה 26, 25 לעדותך אתה מיוזמתך אומר" הרכב שלו פגע בי אבל חסם את מעבר החצייה פורד שחור". זה הפריע לך הרכב הזה?

ת. כן. הוא עומד על המעבר ומפריע למי שרוצה לעבור."

בעמ' 17 החל מש' 1 ואילך, כנשאל על ידי הסניגור בדבר החלטתו לעבור את הכביש על אף שרכב חסם את מעבר החצייה, השיב כי רצה לעבור על מעבר החצייה אלא שעבר מאחורי הרכב וכי בכל זאת החליט לרדת לכביש כי לא הייתה לו ברירה כי רצה לעבור .

מאוחר יותר כשנשאל מדוע רץ ? השיב : "כי היו לי הרבה שיעורים. שיעורי בית" - שם בש' 14.

בחקירה חוזרת, לשאלת ב"כ המאשימה, כשנשאל האם הוא בטוח שהרכב שעמד על מעבר החצייה עמד על כל מעבר החצייה ? השיב בעמ' 17 החל מש' 18 ואילך:

"ת. אני לא זוכר כל כך, אבל לפי מה שאני זוכר הוא עמד על כולו כמעט.

ש. ואיפה אתה חצית?

ת. מאחוריו."

ע/ת 5, מר שלמה חקק - אביו של הילד המעורב, העד מסר בעדותו כי העביר את הסרטון המתעד את התרחשות התאונה לידי היחידה החוקרת במייל ומאשר כי הוא כשלעצמו לא היה עד לתאונה.

לדבריו פנה לשכן שלו, **מר אביחי**, והוא זה שהעביר לו את הסרטון אשר צולם ממצלמת אבטחה בביתו המצלמת את הרחוב הסמוך לרבות מקום הפגיעה.

העד מאשר כי מספר הרכב השחור הופיע בסרטון והוא ואשתו מסרו אותו למשטרה.

העד אשר, כי נכח ביחד עם אשתו בזמן חקירת בנם, הוא הילד המעורב וכי דברים שהילד בקש להבין הוא ואשתו יישמו למילים שניתן יהיה לכתוב אותם:

"אני מאשר שכאשר נכחנו עם הילד במשטרה ודברים שהוא ביקש להבין יישמנו למילים שניתן יהיה לכתוב אותם. לשאלת בית המשפט אני מאשר שחלק מן המילים שנכתבו בהודעה אינן המילים של הילד...." מפנה

לעמ' 20 לפרוטוקול החל מש' 28 ואילך.

עדות בוחן התאונה, ע/ת 1 רס"ב סימון טרקובסקי - תיק החקירה הוצמד לעד.

העד אישר לשאלת בית המשפט, כי אין דו"ח בוחן וכי מדובר בתיק הצמדה.

ראה, עמ' 22 לפרוטוקול ש' 10.

העד החל לבצע פעולות חקירה רק ביום 4.11.19 וביניהן צפה בסרטון אשר נשלח בדואר האלקטרוני ליחידה, חקר את הנאשם תחת אזהרה ערך תרשים, צילומים וניסוי שדה ראיה.

באמצעותו הוגשו וסומנו מסמכים 5/ת - 14/ת.

כשנשאל בחקירה ראשית מדוע המליץ להעמיד לדין את הנאשם בתיק זה ומדוע לא נעשה שחזור השיב:

"ת. מדובר בתאונה שקרתה במעבר חצייה, הולך רגל חצה בתחום מעבר חצייה שסומן על פני הכביש, מעל מעבר חצייה יש תמרור 306. אני מציין זאת בסקיצה . ורשום בתרשים.

אנחנו לא עושים שחזורים במעבר חצייה או בתחום מעבר חצייה".

וכשנשאל מדוע הוא אומר ב"תחום מעבר חצייה" השיב:

"ת. זה עלה מעדות הולך הרגל, והנאשם שזה היה בתחום מעבר החצייה. אין הגדרה בחוק לעניין תחום מעבר החצייה. הולך הרגל חצה סמוך למעבר החצייה. מפנה לעדות הנאשם. אם הולך הרגל חצה בסמוך למעבר החצייה זו הגדרה של מעבר חצייה. זו שאלה משפטית.

מפנה לעדות הנאשם, עמ' מס' 2 שורות 31-32. הנאשם אומר 2 או 3 מטר אחרי מעבר החצייה ומבחינתי תחום מעבר החצייה."

ראה עמ' 22 לפרוטוקול החל מש' 17 ואילך.

כשנשאל מה עמדתו ביחס לטענה כי הולך הרגל נכנס בין המכוניות והתפרץ למעשה לכביש ? השיב:

"ת. שדה הראיה של הנאשם היה מוגבל שמאלה על ידי רכבים שעמדו בפקק, נאשם היה צריך לעצור ולוודא שאין ילד שעובר מהמדרכה לכביש, היה חייב לצפות את זה ולמנוע את התאונה."

ראה עמ' 23 לפרוטוקול החל מש' 1 ואילך.

כשנשאל לשאלות בית המשפט האם יש משמעות לכך שהתאונה ארעה לאחר מעבר החצייה ? השיב:

עמוד 20

"...אני משיב שתחום מעבר החצייה הוא לפני וגם אחרי מעבר החצייה..."

כשנשאל מה ניתן להסיק לגבי התנהגות הנאשם לאור מהות הפגיעה בילד, ניכר כי התחמק ממתן תשובה לשאלה והוסיף וטען כי הנאשם היה חייב לצפות שילד קטן לא מצליח לראות אותו וכי הולך רגל יכול להיות רשול, מדובר בילד וכי הנאשם עדיין היה חייב לעצור את רכבו עצירה מוחלטת כי שדה הראייה שלו שמאלה היה מוגבל.

וכשנשאל האם אין להולך הרגל אחריות ? השיב:

"יש אחריות ומדובר בילד. בית המשפט צריך להחליט מה אחריות הולך הרגל."

ראה שם בש' 12-13.

כשנשאל האם הוא מסכים שהילד/הקטין לא עבר במעבר החצייה ? השיב בהגינותו:

"אני מסכים שהקטין לא עבר ממש במעבר החצייה אלא בתחום מעבר החצייה. אם הנהג היה עוצר לוודא שאין הולך רגל, היה מונע את התאונה. מפנה את בית המשפט לדף השלישי בחקירת הנאשם לשאלה מס' 62. אני מפנה לתשובת הנאשם בעמוד 3 לחקירה. שורות 62 עד 64"

ראה עמ' 23, ש' 12 ואילך.

בחקירתו הנגדית שב וטען כי תחום מעבר החצייה הינו שאלה משפטית וכי יש הרבה פסיקות של בית משפט עליון, אלא שהוא אינו משפטן.

ראה עמ' 24 לפרוטוקול, ש' 9 ואילך.

כאשר נשאל בהמשך החקירה הנגדית, אילו הייתה התאונה מתרחשת במרחק רב יותר בין 10-12 מטר ? השיב, כי אולי היה מקבל החלטה אחרת והמשיך לעמוד על כך כי מדובר בשאלה משפטית. ראה עמ' 27 לפרוטוקול, ש' 12 ואילך.

כשנשאל לשאלת הסניגור, מה הערכת המרחק מהרגע שהולך הרגל נגלה לנאשם? השיב:

"ת. מדובר במרחק קצר. אני לא יודע להעריך. התאונה בלתי נמנעת. לאחר שבית המשפט מבהיר את השאלה מדובר במרחק של מטר....הולך הרגל חצה 1.30 מ' מהרגע שהוא נגלה."

ראה עמ' 28 לפרוטוקול, ש' 1 ואילך.

העד מאשר בהמשך כי את עדת הראייה אשר צפתה בתאונה פיספס וכי זו טעות שלו אך יש סרטון שמתעד את התאונה:

"ת. שוחחתי עם המודיע אהרון שמופיע בדף הראשון, את עדת הראייה פיספסתי זו טעות שלי. אבל יש סרטון"

שמתעד את התאונה. כמו שאומרים תמונה אחת שווה אלף מילים."

מפנה לעמ' 28 לפרוטוקול החל מש' 26 ואילך.

בתום פרשת התביעה טענה ההגנה כאמור לעיל כי "אין על הנאשם להשיב לאשמה".

מפנה לטיעוני ההגנה בכתב מיום 30.9.21 החל מע' 4, מיום 18.11.21 ומיום 12.12.21.

עוד בשלב זה נתח הסניגור המלומד באופן מפורט כל עדות ועדות, תוך שהוא מצביע על הקשיים והכשלים בהן.

סקירת פרשת התביעה וניתוח עדויותיהם של עדיה, מובילים למסקנה כי המאשימה לא הצליחה "להרים" את הנטל הראייתי לכאורי הדרוש.

לשיטת ההגנה, כל מה שהשכילה התביעה להביא בפני בית המשפט בתיק זה מתמצה בקביעה נורמטיבית, מפיו של בוחן "לא משפטן" כלשונו, לפיה מוטלת על הנאשם חובת זהירות גם כלפי מי שמתפרץ לכביש שלא במעבר חצייה וזאת בניגוד מוחלט למסר של בית המשפט העליון אשר צוטט **ברע"פ 7468/07 לוקשינסקי נ' מדינת ישראל** ולפיו: "העובדה שהתרחשה תאונה קטלנית במעבר חצייה לא די בה כשלעצמה כדי ללמד שמי ששרד אותה - התרשל".

לטענת ההגנה, הנאשם נסע "במהירות הליכה" כפי שמסר בעדותו במשטרה ואף האט את מהירות נסיעתו לפני הגעתו למעבר החצייה, זאת בשל עומס תנועה בכיוון הנגדי.

בכיוון הנגדי (מדרום לצפון) נוצר פקק תנועה ורכבים עמדו על קטע מעבר החצייה בנתיב הנגדי ואף חסמו אותו לחלוטין.

הנאשם, לאחר שחצה את מעבר החצייה מצפון לדרום, הופתע כאשר הבחין לפתע בילד קטן, בן 8 יוצא בריצה, מאחורי רכב בצבע שחור, אשר "נתקע" בפקק תנועה בכיוון הנגדי וחסם לחלוטין את מעבר החצייה, נכנס לנתיב נסיעתו והתנגש בכנף קדמית שמאלית של רכבו ונפל על הכביש.

תוך זמן קצר הגיע לזירת התאונה צוות מד"א אשר טיפל במעורב אשר נפגע באורח קל.

לאחר קבלת דיווח על התאונה באת"ן דן, הגיע למקום השוטר יעקב פרייזלר **ע/ת 3** שם פגש את הנאשם אשר ספר לו על נסיבות התאונה ומיד לאחר מכן איתר **עדת ראיה לתאונה בשם שרית, אשר מסרה לו כי נסעה על רחוב בירנבוים מדרום לצפון ועצרה כשראתה את הילד, רץ שלא במעבר החצייה ואת ההתנגשות עם הרכב הנ"ל.**

השוטר פרייזלר רשם דו"ח מפורט **ת/3** ובו רשם את פרטי עדת הראיה, כולל מספר תעודת זהות ומספר הנייד שלה וכן

רשם את פרטיו של מר אביחי כהן, אשר מסר לו כי הינו גר במקום וכי יש בידי סרטון המתעד את התאונה.

זאת ועוד, השוטר פרייזלר מסר דיווח על התאונה לבוחנים ואלה הודיעו שלא יגיעו למקום התאונה, זאת על אף שהנוהל המשטרתי מחייב הגעת בוחן לכל תאונה במעבר חצייה.

על פי הנחיית הבוחנים נתבקש הנאשם להגיע עצמאית למשרדי אגף התנועה ברחוב שלמה בתל אביב וכך עשה.

הילד, **ע/ת 4** הגיע ליחידת הבוחנים במחוז תל אביב, רק ביום 30.10.19 כשהוא מלווה בהוריו ושם נגבתה ממנו הודעה "משופצת" בביטויים שאינם שגורים בפי ילד בן 8 כלך שזהות מוסר ההודעה לוטה בערפל.

הסרטונים ממצלמת האבטחה (השייכת כאמור למר אביחי כהן), נשלחו במייל ליחידת הבוחנים בתאריכים 30.10.19 ו- 12.11.19 על ידי אביו של הילד, **מר שלמה חקק ע/ת 5**.

הבוחן המשטרתי רס"ב סימון טרקובסקי, אליו הוצמד תיק החקירה, החל לבצע פעולות חקירה רק ביום 4.11.19, צפה בסרטון אשר נשלח בדואר האלקטרוני ליחידה, חקר את הנאשם תחת אזהרה **ת/12** ערך תרשים, צילומים וניסוי שדה ראייה אשר הוגשו וסומנו **ת/7 - ת/11**.

הבוחן התעלם משום מה, לחלוטין ממה שרשם השוטר פרייזלר בדו"ח המקצועי, ולא מצא לנכון לגבות את הודעתה "המזכה" של העדה שרית וכן את הודעתו החשובה של מר אביחי כהן, אשר הוריד את הסרטונים ממצלמת האבטחה של ביתו ומסרם לאביו של הילד.

הבוחן הזדרז להעביר את תיק החקירה לתביעה בצירוף המלצה להעמיד לדין את הנאשם וזו החליטה לאמץ את המלצת הבוחן ולהגיש כנגד הנאשם כתב אישום בגין עבירות תוספת אשר הרשעה בהן מחייבת פסילה בפועל.

הסנגור ציין כי הבוחן אף טרח ללמדנו כי חובת הזהירות של נוהג ברכב משתרעת על כל "תחום מעבר החצייה", הן לפני מעבר החצייה והן אחרי מעבר החצייה.

קביעתו של הבוחן נשענת על השערות, הערכות ואומד דעת מקצועי שגוי ומופרך, תוך התעלמות מוחלטת מהוראות **תקנה 67 והוראות תקנות 110 ו- 111 לתקנות התעבורה** הקובעות מתווה בטוח לחציית כביש ע"י הולך הרגל.

זאת ועוד, לטענת ההגנה, המאשימה התעלמה לחלוטין מהחובות המוטלות על הולך הרגל.

טענת המאשימה, ולפיה על הנאשם היה לעצור ולבדוק האם יש הולך רגל על המדרכה המבקש לחצות את הכביש

הינה בלתי סבירה, ואין להטיל חובת זהירות מוגברת על הנאשם בנסיבות תיק זה.

זאת ועוד הפסיקה עליה מבקשת המאשימה להסתמך אינה רלבנטית כלל לנסיבות תיק זה.

לא רק שהתביעה לא הוכיחה את הנטל הראייתי הלכאורי המוטל עליה, נהפוך הוא, יש בראיות כדי להצביע על חפותו המוחלטת של הנאשם, וזאת מבלי להזדקק כלל לעדותו.

למסד העובדתי אשר נטען בכתב האישום, אין כלל אחיזה בחומר הראיות שבתיק החקירה וכלל לא היה מקום להגשת כתב אישום.

אותו מסד עובדתי נטען, קרס כבר בפרשת התביעה וזאת לאור הסתירה המהותית בין עובדות כתב האישום לבין חומר הראיות, הגולמי המזכה, בדגש על סרטון התיעוד של התאונה, ממנו עולה תמונה ברורה של התנהגות בלתי צפויה ומפתיעה של הילד.

בהמשך הוסיפה ההגנה התייחסותה לטיעוני המאשימה, ולפסיקה אשר הובאה מטעמה על אף שלא נתבקשה לעשות כן, תוך שהיא דוחה אותם מכל וכל.

בטיעוניה אלה מיום 18.11.21 הפנתה לפסיקה מטעמה, המאבחנת בין מצב בו נהג לא ראה ושלא יכול היה לראות את הולך הרגל עובר לתאונה לבין נהג שראה או היה עליו לראות את הולך הרגל עובר לתאונה.

במקרה הראשון, טענה ההגנה כי אין הנהג חב באחריות לתאונה לעומת המקרה השני.

לטענת ההגנה, הוא הדין במקרה שלפנינו שכן הנאשם לא ראה ולא יכול היה לראות את הולך הרגל ומשכך אין עליו להשיב לאשמה ויש לזכותו ואף לחייב את המאשימה בהוצאות.

המאשימה השיבה לטיעוני ההגנה וסברה כי לאור חומר הראיות אשר הונח בפני בית המשפט על הנאשם להשיב לאשמה.

מפנה לטיעוני המאשימה מיום 15.11.21, 23.11.21 ומיום 7.12.21

התובעת המלומדת הפנתה לסרטון התאונה - ת/15 ולטעמה די בנצפה בו כדי לעמוד בנטל הדרוש לשלב הדיוני בו מצוי התיק.

הראיות המונחות בפני בית המשפט מדברות בעד עצמן, **ודי בסרטון ת/15** המתעד את התרחשות התאונה, כדי ללמד כי הנאשם אחראי לתאונה, גם אם זו לא התרחשה ממש על שטח "מעבר החצייה" המסומן בכביש.

מחקירת הנאשם במשטרה ומהכתוב בבקשת ההגנה עצמה עולה, כי הנאשם מודה בתאונה ובפגיעה בילד המעורב, הנאשם מודה שראה את המעורב כשנייה לפני הפגיעה, אך לא הספיק לעצור ולבלום.

עדות בוחן התאונה, אשר העיד על פי חוות דעתו המקצועית והמבוססת גם על פסיקה ענפה ומחייבת כי מדובר בתאונה אשר התרחשה במעבר חצייה וכי הולך הרגל המעורב חצה בתחום מעבר החצייה המשתרע גם על אזור שלאחר מעבר החצייה.

הנאשם היה חייב לצפות שילד קטן לא מצליח לראות אותו, והיה חייב לעצור עצירה מוחלטת נוכח שדה הראיה שלו שמאלה אשר היה מוגבל.

עדות הילד המעורב עצמו, אשר ספר על התרחשות התאונה אשר בקש לחצות את הכביש במעבר החצייה, אך נאלץ לעבור בין הרכבים שעמדו באזור מעבר החצייה.

העדים אשר העידו על אופן קבלת הסרטון לתיק החקירה והמתעד את התאונה ואופן התרחשותה.

זאת ועוד, הנאשם הודה בקרות התאונה ובפגיעה במעורב, לטענתו, מכיר את האזור ומודה בכך ששדה הראייה שלו היה חסום עקב רכבים שעמדו בנתיב הנגדי, אך עדיין לא עצר טרם מעבר החצייה ואף מודה שראה את המעורב שניה לפני הפגיעה אך לא הצליח לעצור ולבלום.

הפנתה לעדות בוחן התאונה ולראיות שהוגשו באמצעותו, מעדותו עולה כי מדובר בתאונה שקרתה במעבר החצייה, הולך הרגל חצה בתחום מעבר החצייה שסומן על הכביש ומעל מעבר החצייה יש תמרור 306 שמצוין גם בסקיצה וגם בתרשים.

העד העיד כי תחום מעבר החצייה כולל אזור המצוי גם לאחר מעבר החצייה והנאשם היה חייב לצפות שילד קטן לא מצליח לראות אותו.

עוד הפנתה ב"כ המאשימה המלומדת בטיעוניה, ליתר הראיות אשר פורטו לעיל ואשר יש בהן כדי להוכיח אחריות הנאשם למיחוס לו בכתב האישום.

כתימוכין לטיעוניה הפנתה לפסיקה בעניין **פרשות גאוי ושושנה ארז** ולהלכות שנקבעו שם.

הגדרת המונח "**מעבר חצייה**" על פי הפסיקה הנוהגת והמחייבת, הינה רחבה יותר והיא כוללת בחובה את "**תחום מעבר החצייה**", המשתרע על שטח נוסף בכביש, הן זה שלפני השטח המסומן על הכביש והן זה שלאחריו וכי דינו של אותו תחום בבחינת החובות המוטלות על הנהג בכביש כדין "מעבר החצייה המסומן".

מכל מקום טענה המאשימה, כי על הנאשם היה לנקוט משנה זהירות ואף לעצור את רכבו, זאת גם מכוח כללי הזהירות הכלליים והמחייבים, כל נהג בעת נהיגתו, ובפרט נוכח תנאי הכביש במועד התרחשות התאונה ולפיהם מעבר החצייה היה חסום על ידי רכב.

אילו היה הנאשם נוהג בזהירות הנדרשת והמתחייבת ועוצר את רכבו בהתאם לאותם כללים, או אז הייתה התאונה נמנעת.

אכן, לא עלה בידי המאשימה להצביע על המהירות בה נסע הנאשם וכל שעלה בעניין זה מעדות הבוחן הינו כי אילו היה הנאשם מאט או עוצר התאונה הייתה נמנעת.

המאשימה נתבקשה בהחלטתי מיום 24.11.21 להפנות לראיות המצביעות על המהירות בה נסע הנאשם, אך כל שהיה בידה לטעון היה כי אילו היה הנאשם מאט או עוצר נסיעתו כליל התאונה הייתה נמנעת.

רק בסוף פרשת התביעה וטרם שהינה מודיעה "אלו הם עדיי" מצאה לנכון המאשימה לבקש להזהיר את הנאשם **בעבירה לפי תקנה 52(6) לתקנות התעבורה**, שעניינה אי האטה או עצירה בהתקרבו למעבר חצייה.

בקשה זו היה בה כבר אז כדי להצביע על כך, כי המאשימה עצמה הייתה מודעת לקשיים אליהן הפנתה ההגנה.

בשלב זה עלו שאלות נוספות, האם היה על הנאשם לעצור כליל לפני מעבר החצייה לאור תנאי הכביש? והאם באמת היה בכך כדי למנוע את התאונה אשר התרחשה בשטח שלאחר מעבר החצייה המסומן?

עוד עלתה השאלה, האם די בניסוח כללי בעובדות כתב האישום ולפיו הנאשם נהג בקלות ראש וכי לא האט מהירותו, זאת מבלי לציין במפורש מהי אותה מהירות בה נסע או כי לא עצר את רכבו ומבלי לציין הוראות חיקוק נוספות הקיימות בתקנות התעבורה בדבר החובות החלות על נהג הנוהג בכביש כדי לחייב נאשם באחריות פלילית?

יחד עם זאת, הוכח כי התאונה נשוא כתב האישום אכן התרחשה על ידי רכב הנאשם, וכי הילד נחבל כתוצאה מן התאונה והנאשם עצמו גם לא מכחיש מעורבותו בתאונה.

בהחלטתי מיום 28.12.21 קבעתי בזהירות הנדרשת לאותו שלב ובעין בלתי מקצועית כי **מצפייה בסרטון ת/15** ניתן לומר כי מתעורר קושי לקבוע כגרסת הנאשם, כי אכן נסע במהירות איטית, עד כדי הליכה זאת בהתאם לתנאי הכביש ומגבלות שדה הראייה באותו יום.

משכך, ובין יתר הנימוקים אשר פורטו בהחלטתי מיום 28.12.21 קבעתי, כי אין מנוס מלהורות לנאשם להשיב לאשמה, שכן יש ואפשר ואכן הנאשם נהג במהירות איטית, ואולם המושג "איטית" טעון הבהרה ביחס לתנאי הדרך.

מנגד, לא ניתן היה לקבוע בוודאות הנדרשת כטענת המאשימה, אך ורק מצפייה בסרטון כי הנאשם לא האט נסיעתו, שכן מדובר בקושי הנעוץ גם בעובדה שהסרטון מתאר אך ורק מקטע מסוים של נהיגת הנאשם, ולא ניתן לדעת מה הייתה מהירות נסיעתו קודם שהתקרב למעבר החצייה על מנת שניתן יהיה להשוות בין המהירויות.

מהירות נסעת הנאשם:

בהתייחס לטענת המאשימה כי הנאשם לא האט מהירות נסיעתו נתבקשה בהחלטתי מיום 24.11.21 להפנות לראיות המצביעות על כך כי הנאשם לא האט מהירות נסיעתו.

בתגובה להחלטתי מיום 24.11.21 בדבר מהירות הנאשם הבהירה המאשימה בסעיף 3 לתגובתה מיום 7.12.21 כי **הנאשם לא טען בחקירתו/ת 12** כי האט את מהירותו, אלא כי מהירות נסיעתו הייתה "איטית" וכי כשנשאל מדוע לא עצר ?

השיב: איך אני אעצור לאורך כל הפקק? היה פקק ארוך וכשהוצג לו הסרטון השיב כי אין לו מה להגיד.

עוד בהחלטתי מיום 28.12.21 הערתי ובזהירות הנדרשת כי לא מצאתי בתשובתה זו של המאשימה מתן מענה ענייני לשאלה שנתבקשה, ולמעשה אין בה כל תוספת ראייתית מעבר למה שהוצג על ידה עד כה.

תמצית ההחלטה ב"אין להשיב לאשמה" והשלכותיה:

באשר להוראת חיקוק מס' 1 קבעתי כי :

אין כל טענה עובדתית בעובדות כתב האישום לפיה הולך הרגל עמד על המדרכה או בסמוך למעבר החצייה וניכר היה שבכוונתו לחצות את הכביש.

ברור כי הילד המעורב היה בשלב כלשהו על המדרכה ולא באוויר, אך ברור גם כי כוונת המחוקק הייתה בסעיף זה ליחס אחריות לנהג אשר רואה את הולך הרגל ובוחר שלא ליתן לו זכות קדימה במודע או יכול היה לראות אותו והתרשל בכך שלא נתן תשומת ליבו למדרכה או בסמוך לה.

מחומר הראיות עולה, כי מעבר החצייה היה חסום וכי הילד המעורב נאלץ לחפש מקום לחצות את הכביש. מדובר בילד קטן בן 8 אשר גובהו היה פחות מגובה הרכבים החוסמים.

עוד יש לציין, כי גם כאשר התפרץ לכביש עשה זאת בריצה תוך שהוא מתכופף ורץ לכיוון רכב הנאשם.

זאת ועוד, בכתב האישום עצמו טוענת המאשימה כי הילד חצה את הכביש במעבר חצייה ובטיעוניה היא עצמה, נאחזת

המאשימה בדברי הנאשם בחקירה כי ראה לראשונה את הילד המעורב בכביש עת יצא מבין הרכבים.

עדות הבוחן עצמו, ולפיה הולך הרגל נגלה לראשונה לנאשם כ- 1.30 מטר בכביש יש בה אף היא לחזק כי הנאשם לא ראה ולא יכול היה לראות את הולך הרגל לפני כן.

ראיות התביעה וטענות התביעה עצמה, אינן יכולות לדור בכפיפה אחת עם הוראות חיקוק מס' 1 אשר גם כלל לא צוינו בעובדות כתב האישום בצורה מפורטת וכמתחייב.

משכך, קבלתי את טיעוני ההגנה בעניין זה ולא מצאתי לנכון להורות לנאשם להשיב לאשמה ביחס **להוראת חיקוק מס' 1** ואני מורה כעת על זיכוי מוחלט.

באשר להוראות חיקוק מס' 2 ו- 3 :

אכן, כפי שעלה מחומר הראיות אשר הונח בפניי, אין חולק כי התאונה לא התרחשה בשטח מעבר החצייה המסומן, ברם סברתי כי אין בכך די כדי לפטור את הנאשם מלהשיב לאשמה.

מחומר הראיות עלה בבירור, כי התרחשה תאונה בין רכב הנאשם לילד המעורב וההגנה עצמה הודתה בכך כי כתוצאה מהתאונה נגרם נזק לרכב הנאשם. לא הייתה גם מחלוקת כי הילד המעורב נפגע ונזקק לטיפול רפואי.

עוד קבעתי כי אין קביעה חד ערכית מהחומר שהונח בפניי מהו תחומי המדויק של אותו "תחום מעבר חצייה" והבוחן עצמו בעדותו אמר בהגינותו כי הדבר הינו תלוי נסיבותיו של כל תיק ותיק.

משכך, מצאתי לנכון להורות לנאשם להשיב לאשמה ביחס להוראות חיקוק מס' 2 ו- 3.

התיק נקבע להמשך שמיעת ראיות, לפרשת ההגנה.

פרשת ההגנה:

הנאשם בחר להעיד והעיד ביום 20.2.22, מפנה לפרוטוקול הדין.

חקירת הנאשם וגרסתו במתן עדותו במשטרה

הנאשם נחקר באזהרה רק ביום 6.11.19 שעה 09:50 ביחידת הבוחנים תל אביב, על ידי בוחן התאונה ע/ת 1 .
ההודעה הוגשה וסומנה ת/12 .

הנאשם נחקר בחשד לפגיעה בהולך רגל שחצה במעבר חצייה בבני ברק ברחוב בירנבוים סמוך לבית מספר 34 בתאונה
מיום 24.10.19 שעה 14:45 .

**לנאשם יוחס חשד, בעבירות של אי מתן זכות קדימה להולך רגל במעבר חצייה, נהיגה בקלות ראש וגרימת
חבלה לאדם ונזק.**

הנאשם אשר כי הינו מבין את החשדות נגדו.

הנאשם נשאל אם הינו מעוניין להיוועץ בעורך דין? על כך השיב בשלילה.

בעדותו תיאר הנאשם את קורות התאונה, מסר כי הוא מתגורר באזור התאונה, וכי ביום 24.10.19 בשעה 14:30 לערך,
נסע ברכבו מסוג טויוטה שמספרה 7109466 ברחוב בירנבוים לכיוון רמת גן, בכיוון דרום.

מצדו השמאלי היה פקק תנועה, רכבים עמדו על הנתיב, הוא נסע במהירות איטית, "מהירות הליכה" לדבריו.

לאחר שחצה את מעבר החצייה, הילד המעורב רץ בין המכוניות העומדות בפקק ונכנס ברכבו, בחלקו הקדמי, בכנף
שמאל, הנאשם נעצר מיד, למקום הוזמן אמבולנס ופינו את הילד הנפגע להמשך טיפול בביה"ח, רכבו של הנאשם לא
נפגע בעקבות התאונה.

לדבריו, ביקש מהשוטר כי למקום יוזמן בוחן תנועה אך זה סירב ואמר כי אין צורך, שיחרר את הנאשם ואמר שיוזמן לתת
עדות בהמשך. (שם בעמ' 2 ש' 2-14).

רכבו היה תקין בעת קורות התאונה, לרבות הגה ובלמים וכי מזג האוויר היה נאה, אור יום והראות טובה, והכביש אף הוא
היה יבש ותקין בזירת התאונה.

הנאשם ציין כי ראה לפניו את מעבר החצייה וכי הוא מכיר היטב את האזור (ש' 15-22).

הנאשם נשאל מה הייתה מהירות נסיעתו? ועל כך השיב, כי נסע במהירות של 10 קמ"ש לכל היותר ואף פחות מכך.

הנאשם ציין כי הילד המעורב חצה את הכביש משמאל לרכבו, כ - 2-3 מטר לאחר מעבר החצייה, בריצה מהירה וכי
עמוד 29

הבחין בן רק כאשר התנגש ברכבו.

הנאשם ציין כי אין לו עדי ראיה וכי אין לו מצלמת רכב, אולם הוא חושב שהשוטר רשם פרטי עדים ששהו במקום. (ש' 22-36).

הנאשם נשאל מה הפריע לו להבחין בילד טרם התאונה? על כך השיב: **"מכוניות שעמדו בפקק"**.
(ש' 42).

הנאשם נשאל מה עשה על מנת לבדוק האם יש הולכי רגל בין המכוניות?
על כך השיב: **"הייתי בנסיעה מאד איטית, אם הוא לא היה רץ הייתי מבחין בו"**. (ש' 44).
וכאשר נשאל מדוע לא עצר על מנת לבדוק שלא נמצא הולך רגל מבין המכוניות? על כך השיב:
"אין אני מעצור, לאורך כל הפקק?! היה פקק ארוך".

ובהמשך הוסיף: **"נסעתי במהירות כ"כ איטית, לא היה לי צורך לעצור לפני מעבר החצייה"**. (שם, ש' 46, בעמ' 2; ש' 56 בעמ' 3).

החוקר הציג בפני הנאשם את הסרטון המתעד את התאונה, וציין בפניו כי מהסרטון עולה שמהירות נסיעתו בסמוך להתרחשות התאונה, לא הייתה איטית.

על כך השיב הנאשם: **"אני חושב 10 קמ"ש, אולי פחות. אני עצרתי במקום, אם הוא לא היה חוצה בריצה זה לא היה קורה"**. (ש' 61, בעמ' 3).

החוקר הטיח בפני הנאשם כי בנסיבות שנוצרו טרם התאונה, ניתן היה לצפות שילד יחצה את הכביש במעבר חצייה בין הרכבים שעמדו בפקק ואילו הוא היה רואה לנכון לעצור לפני מעבר החצייה היה מונע את התאונה.

על כך השיב הנאשם: **"יכול להיות, אין לי מה להוסיף יותר"**. (ש' 65, בעמ' 3).

עדות הנאשם בבית המשפט

(מפנה לעדותו בפרוטוקול מיום 20.2.2022 עמ' 30 ש' 13 ואילך).

הנאשם כאמור לעיל העיד לבדו מטעם ההגנה.

בחקירתו הראשית, מסר הנאשם כי הינו בן 58 עובד כחקלאי, מתגורר ברחוב התפוצות 72 ברמת גן, וכי התאונה אירעה כ-150 מטרים מביתו.

לשאלת הסניגור המלומד כיצד התרחשה התאונה? השיב כי נסע בצהרי אותו יום לכוון ביתו, מצפון לדרום.

בנתיב הנגדי שבצדו השמאלי היה פקוק,

הוא הגיע למעבר החצייה והאט את רכבו, ואף ציין כי בדרך כלל אינו נוהג לנסוע במהירות גבוהה ואף מתחת למותר, זאת מכיוון שהוא נוהג לעבור על פני מקום התאונה כארבע פעמים ביום ומיטיב להכיר את המקום אשר באופן תדיר נמצאים שם ילדים רבים שרצים וחוצים את הכביש, אף שלא במעבר החצייה ועל כן האט לפני מעבר החצייה.

בהמשך נסע על פני מעבר החצייה, כאשר לפתע קפץ ילד מבין המכוניות שעמדו בפקק והתנגש ברכבו מבלי שהבחין בו כלל. (ראה ש' 23-26 בעמ' 30; ש' 1-2 עמ' 31).

הנאשם העיד, כי הילד המעורב חצה את הכביש מצד שמאל, כ-2-3 מטרים לאחר מעבר החצייה, וכי לא הצליח להבחין בו עובר בין המכוניות מפאת היותו נמוך, כבן 8 להערכתו.

עוד הוסיף ותיאר, כי הילד המעורב נפגע מהכנף הקדמי של הרכב, נשכב על הארץ, לא ראה חבלות או משהו והילד פונה לביה"ח תל השומר ע"י צוות רפואי שהוזעק למקום. (ש' 3-14 עמ' 31).

הנאשם נשאל כיצד פעל בעקבות התאונה? לדבריו מסר לשוטר הוזעק למקום פרטים אודות את שהתרחש, הותיר את הרכב בזירת התאונה ואף ביקש מהשוטר שיזמין בוחן תנועה שיבדוק את האירוע, אך לדברי השוטר אין בכך צורך ושהוא יוזמן לתת עדות בתחנת המשטרה.

(ש' 14-20 עמ' 31).

הנאשם נשאל מדוע התעקש שיגיע בוחן?

על כך השיב: **"כי רציתי שיבוא הבוחן כי הייתי בטוח שאני לא אשם בתאונה"**.

(ש' 22-23 עמ' 31).

הנאשם נשאל באיזו מהירות נסע? והשיב:

"לא בדיוק באיזו מהירות נסעתי, אני מאמין במהירות הליכה של בן אדם, 6-10 קמ"ש, בגלל זה עמדתי על זה שיבוא בוחן תנועה, זו אח הסיבות". (ש' 12-14 עמ' 32).

לנאשם הוצגה הודעתו במשטרה מיום 6.11.19, סומנה כאמור לעיל ת/12, וזה אישר כי זו העדות שמסר למשטרה, כעשרה ימים לאחר התאונה, לחוקר בשם סימון. (ש' 6 עמ' 33).

הנאשם נשאל האם טרם חקירתו, חוקר המשטרה שאל אותו אם ירצה להיוועץ בעו"ד?

ועל כך השיב הנאשם:

"כן, אמרתי שאין צורך", ולאחר מכן נימק והוסיף, "כי לא ראיתי צורך להתייעץ בעו"ד, ראיתי שהתאונה ברורה, שזה לא היה באשמתי, לא ידעתי שיגישו נגדי תביעה".

(ש' 9-13 עמ' 33).

הנאשם נחקר בחקירה נגדית

הנאשם נשאל על ידי ב"כ המאשימה המלומדת, כיצד לטענתו האט את קצב נסיעתו לפני מעבר החציה, זאת בשעה שרואים בסרטון (לשיטת המאשימה) כי הנאשם המשיך בנסיעתו הרציפה?

על כך השיב:

"רואים.. אני אומר שהאטתי לפני המעבר החציה ופה בצילום זה אחרי מעבר החציה. לא רואים את הקטע שלפני מעבר החציה". (ש' 4-5 עמ' 34).

לשאלת בית המשפט האם הנאשם מזהה עצמו בסרטון? השיב בחיוב, ואישר כי רכבו הוא הרכב השני המופיע בסרטון. (ש' 9-12 עמ' 34).

הנאשם נשאל היכן היה בזמן שהאט את המהירות? על כך השיב **"לפני מעבר החציה".**

(ש' 13 עמ' 34).

הנאשם נשאל האם רואים בסרטון שהאט את המהירות? על כך השיב: **"לא רואים את הקטע של לפני".** (ש' 16 עמ' 34).

הנאשם נשאל מתי האט את המהירות? על כך השיב, כי למיטב זיכרונו:

"לפני מעבר החציה, גם אחרי מעבר החציה לא הייתה לי סיבה למהר כי אחרי 50 מטר יש לי שמאלה לכיוון הבית". (ש' 16-21 עמ' 34).

כאשר נשאל, כיצד ניתן לראות שהאט? על כך השיב: **"לפי מה שאני זוכר"** (ש' 19-20).

ב"כ המאשימה המלומדת הציגה לנאשם את **הסרטון ת/15** המתעד את התאונה, ושאלה אותו האם כשרואים את המקטע שבסמוך למעבר החציה, האם זה נראה שהאט לפני או בסמוך למעבר החציה?

על כך השיב:

"כן, שימי לב לרכב שנסע לפני ותראי באיזו מהירות הוא נסע. נסעתי במהירות איטית וגם האטתי. אם זה היה משהו אחר במקומי שלא מכיר את האזור הילד היה נהרג".

(ש' 13-17 עמ' 35).

בהמשך, הוצג לנאשם קטע מתוך הסרטון, שבו רואים את רגע הפגיעה ונשאל מהו המרחק יש בין רכבו לילד? על כך השיב:

"אני אומר שיש 2-3 מטר כי הרכב איפה שנעצר אחרי התאונה זה היה אחרי המעבר חציה ואני לא הזזתי אותו בכוונה כי הייתי בטוח שיזמינו בוחן". (ש' 18-22 עמ' 35).

ב"כ המאשימה בקשה לחדד את שאלתה לנאשם, ושאלה אותו, האם הוא מעריך את המרחק בין רכבו לבין הילד ב-2-3 מטרים, מהסיבה שמקום העצירה הסופי של רכבו הוא 2-3 מטרים?

על כך השיב:

"אני קובע לפי זה שראיתי אותו טס לי לכביש 2-3 מטר אחרי מעבר החציה. לא ראיתי אותו 2-3 מטר אלא ראיתי אותו ברגע שהוא יצא בין המכוניות". (ש' 23-26 עמ' 35).

ב"כ המאשימה "הקפידה" את הסרטון, בזמן שהילד מתפרץ לכביש ושאלת את הנאשם האם עדיין הוא מעריך את המרחק ב-2-3 מטרים? על כך השיב הנאשם בחיוב.

ובהמשך נשאל: **"קודם אמרת שזה לא היה 2-3 מטר?"**

על כך השיב הנאשם: **"לא אמרתי שראיתי אותו רץ לכביש, בילד הבחנתי בזמן שהוא יצא, לשאלת בית המשפט**

אני משיב שאני טוען שלא הייתה לי שום ברירה להימנע מהתאונה כי הילד יצא מבלי שאראה אותו משמאל בין המכוניות שחנו בפקק. לשאלת בית המשפט אני משיב כי נסעתי מאד לעט במקרה הזה המיוחד. 2-3 מטר ממעבר החצייה לאחוריו. הוא קפץ לכביש אחרי מעבר החצייה, זה מה שקרה אז". (ש' 30-32 עמ' 35; ש' 1-2 עמ' 36).

הנאשם חזר על גרסתו בהמשך חקירת ב"כ המאשימה המלומדת, ולפיה מדובר בתאונה בלתי נמנעת וכי הוא נהג בזהירות המתבקשת.

לדבריו שדה הראיה בצד שלו לא היה חסום, היה פקק בצד הנגדי, לא היה צורך בעצירה מוחלטת מאחר ונסע לאט ומכל מקום גם אם היה עוצר זה לא היה עוזר.

מפנה לעיקרי חקירתו הנגדית בעמ' 38-40 לפרוטוקול:

"אתה אומר שראית את הילד שניה לפני?"

ת. לא ראיתי אותו שניה אלא כשהתפרץ לכביש. כשהוא טס לי לאוטו. הבחנתי בו ברגע שהוא נכנס לי לרכב. לא היתה לי אפשרות לראות אותו אחרת ... הוא יצא לי מתוך המכוניות. אם הייתי רואה אותו הייתי מצליח לעצור. היה לי את הזמן לעצור.

ש. היה לך במקום מגבלה של שדה ראיה?

ת. בין המכוניות שעמדו בפקק כן.

ש. מה לא ראיתי?

ת. בכיוון הנסיעה שלי לא יכול לראות שאנשים פתאום יחצו את הכביש. זה לא הגיוני שפתאום ירצו. אם היה יוצא בהליכה הייתי מצליח למנוע את זה. יצא לי בריצה שלא יכולתי למנוע את זה.

ש. הקטע של מעבר החציה לא בכיוון נסיעתך, את זה לא שראית היה חסום?

ת. כן.

ש. חסום במובן שלא יכולת לראות מה נעשה שם?

ת. כן. אני לא זוכר.

ש. מה הכוונה לא זוכר? אז בוא.. אני אפתח את הסרטון, נתרענן.... שניה... כשבאת בנסיעה, בעיניים שלך בנסיעה היה חסום אזור מעבר החציה על ידי הרכבים. אני מראה לך את הצד השני.

ת. אני לא רואה שהיה חסום. אם את מתכוונת שהיה רכב על מעבר החציה אני לא רואה...

ש. אז אתה לא רואה שיש לך מגבלה ?

ת. בצד השני הנגדי שלי היה טור של מכוניות. מהצד שלי לא . השטח היה פנוי.

ש. אני מבהירה, שאני שואלת מהצד שהילד יצא, היה שם פקק?

ת. היה פקק.

ש. היתה לך מגבלה בשדה הראיה?

ת. לא ראיתי את הקטע מאיפה שהילד הגיע.

ש. אם אתה... אתה מכיר את האזור?

ת. מכיר טוב.

ש. יש שם בית ספר?

ת. מאחורי הבתים.

ש. באזור... לא בס"מ... התאונה היתה בשעות הצהריים?

ת. כן. אאל"ט בסביבות 14:00.

ש. לדעתך כשאתה מגיע ומתקרב לאזור כזה של מעבר חציה, שקטע ממנו אתה לא רואה, אתה לא אשם, היה פקק, אתה לא לוקח את האופציה שאולי ילד קטן יעבור במעבר החציה או סמוך לא בקטע שאתה לא רואה?

ת. אני לוקח את האופציה. בגלל זה נסעתי לאט מאוד. אם הייתי נוסע קצת יותר מהר זה היה נגמר אחרת.

ש. אני אומרת לך שנסעת לאט, אבל כנראה לא מספיק לאט... או רואים בסרטון שלא עצרת. אני אומרת שלא נסעת בהתאם לתוואי הדרך?

ת. אני אומר לך שאם היית במקומי או מישוהו אחר הילד היה נהרג. מי שלא מכיר את המקום, ואני מכיר אותו שנים אני נוסע בו.

ש. למה לא עצרת?

ת. למה שאני עצור. מעבר החציה היה פנוי. האטתי.

ש. בחלקו לא היה פנוי?

ת. כולו היה פנוי.

ש. אני אומרת לך שבחלקו לא היה פנוי כי היה חסום?

ת. יכול להיות שהיה חסום. אני לא זוכר שהיה חסום. לשאלת בית המשפט, אני משיב לא היתה סיבה לעצור עצירה מוחלטת כי נסעתי מאוד לאט. אם היה חוצה את הכביש אפילו לא במעבר חציה במצב הליכה הייתי יכול למנוע את זה...

ת. לא הייתי יכול למנוע את התאונה כי לפני מעבר החציה הילד לא היה נמצא שם וגם אם הייתי עוצר זה לא היה עוזר.

ש. איך אתה יודע איפה הילד היה או לא כשאתה כל הזמן טוען שלא ראית אותו?

ת. ברגע שיצא אני יודע, הוא יצא אחרי מעבר החציה.

ש. בחקירתך, עמ' 2, ש' 45,46 נשאלת למה לא עצרת לבדוק אם יש הולך רגל בין המכוניות, השבת "איך אני אעצור, לאורך כל הפקק....?"

ת. נכון. זה לא הגיוני. מה? אני אעצור אחרי כל רכב.

ש. אני אומרת לא ליד כל רכב אבל במיוחד וסמוך לפני מעבר חציה?

ת. במהירות שנסעתי לא היה צורך. אם הייתי עוצר וממשיך את הנסיעה זה לא היה נמנע, הוא בכל זאת היה טס לתוך האוטו.

ש. אני אומרת לך שאם היית עוצר לפני מעבר החציה במיוחד שדה הראיה שהיתה התאונה לא היתה מתרחשת?

ת. אני לא חושב.

ש. בחקירתך עמ' 3 ש' 60-64 הראו לך את הסרטון והבוחן שואל אותך בסיטואציה שהיית במועד התאונה היה סיכוי שילד יחצה את הכביש והיית מונע את זה.. ענית "יכול להיות"?

ת. יכול להיות".

עדת הראייה

בתום עדות הנאשם, ויתרה ההגנה על זימונה בשנית של עדת הראייה שרית, זאת על אף שזומנה על ידי מאחר וזו לא הגיעה, תוך שהסניגור המלומד מציין כי דבריה של העדה צוטטו על ידי השופט.

ראה עמ' 41 לפרוטוקול ש' 11-12.

סיכומי הצדדים בתום שמיעת הראיות:

בתום פרשת ההגנה, נתבקשו הצדדים להגיש סיומים בכתב, מפנה לסיכומי הצדדים, סיכומי המאשימה מיום 7.4.22 ולסיכומי ההגנה מיום 15.9.22.

סיכומי המאשימה בתמצית:

בסיכומיה המלומדים, הפנתה ב"כ המאשימה, הן לראיות התביעה בפרשת התביעה והן לעדות הנאשם בפרשת ההגנה.

באשר לראיות התביעה בפרשת התביעה, המאשימה הפנתה בין היתר ל:

עדות בוחן התאונה - לטענתה מדובר בעד אשר הינו עד אובייקטיבי ומנוסה אשר העיד כי מדובר בתאונת דרכים אשר ארעה ב"תחום מעבר חצייה" אשר הינו מתומרר בתמרור 306.

הגם שמדובר בתאונה בלתי נמנעת חישובית, הרי שמדובר בקביעה משפטית הנשענת על פסיקת בית המשפט העליון, וכי הנאשם חייב היה לצפות את הסיטואציה שארעה, ילד קטן אשר לא מצליח לראות אותו.

הנאשם היה חייב לעצור עצירה מוחלטת מאחר ושדה הראיה שלו שמאלה היה מוגבל, תוך הפנייה לפסיקה תומכת לטענתה.

סרטונים המתעדים את התאונה - הוגשו בהסכמה וסומנו ת/15.

מאחר ואילו הוגשו בהסכמה, ציינה המאשימה כי לא תתייחס לשאלות שנשאלו אודות הסרטונים בחקירה הנגדית.

באשר לטענת ההגנה ולפיה עדת הראייה הגב' שרית לא נחקרה - לכך השיבה המאשימה, כי הבוחן מסר כי מדובר בטעות אנוש, ואולם, קיים סרטון המתעד את התאונה וכי תמונה אחת שווה אלף מילים.

אזהרת הנאשם כי הוא עלול להיות מורשע בעבירה נוספת - בסוף חקירת בוחן התאונה הזהירה המאשימה את הנאשם בדבר **תקנה 52(6) לתקנות התעבורה**, אשר עניינה **אי האטה לפני מעבר חצייה וכי עבירה זו מיוחסת לנאשם בסעיף 3 לעובדות כתב האישום, על אף שלא יוחסה לו בהוראות החיקוק.**

ב"כ המאשימה המלומדת, הפנתה לטענת ההגנה בדבר "אין להשיב לאשמה" ולהחלטת בית המשפט בטענה.

עוד הפנתה לעדותם של, ע/ת 2 רנ"ג נמרוד מזל - העיד בדבר קבלת הסרטונים המתעדים את התאונה ומעדותו עולה כי לא בוצע בהם כל שינוי.

ע/ת 3 רס"ל יעקב אברהם פרייזלר, - השוטר אשר הגיע ראשון למקום התאונה, ערך את דו"ח הפעולה ת/3, הבחין בילד המעורב שכוב על הכביש, ורשם את גרסת הנאשם באותו מעמד ולפיה "לא הספיק לבלום כי לא ראה את הילד".

העד ציין בדו"ח הפעולה ת/3 אותו רשם גם התייחסות לדברי עדת הראיה ששמה שרית, אשר מסרה כי נסעה על רחוב בירנבוים מדרום ועצרה כשראתה את הילד רץ שלא במעבר החצייה וראתה את ההתנגשות עם הרכב הנ"ל.

ע/ת 4 הקטין המעורב בליווי הוריו - בעדותו מסר אודות קרות התאונה, בקש לעבור במעבר החצייה, אך היו רכבים שעמדו עליו ומשכך נאלץ לעבור בין המכוניות אשר הסתירו לו את שדה הראיה, הוא נבהל והחל לרוץ ואז רכב הנאשם פגע בו והוא הועף כמה מטרים.

הקטין העיד כי הינו מתגורר בקרבת מעבר החצייה וכי במקום יש בית ספר ומעבר חצייה נוסף.

בחקירתו הנגדית מסר הקטין, כי חצה מאחורי הרכב השחור מאחר וזה עמד על מעבר החצייה והוא לא יכול היה לעבור.

כאשר נשאל על ידי הסניגור המלומד, האם הוא מסכים שלמעשה כשהגיע לאמצע לא היה על מעבר החצייה אלא אחרי מעבר החצייה מטר או שניים, שלושה לפי התמונה רואים? **השיב כי לפי התמונה רואים שזה לא במרחק גדול.**

לאור טענת ההגנה, כי עדות הקטין בבית המשפט שונה מעדותו במשטרה לא התנגדה המאשימה להגשת עדותו אשר **סומנה נ/1, זאת כמובן מבלי שיהא בכך להסכים לטענות הסניגור.**

תעודות רפואיות של הקטין הוגשו וסומנו ת/4.

ע/ת 5 מר שלמה חקק, אביו של הקטין המעורב -העיד אודות המייל ששלח לחוקר והמכיל את סרטון התאונה אשר קבל משכנו מר אביחי כהן ממצלמת האבטחה של דירתם, המצלמת את הרחוב הסמוך וקלטה את התאונה. **המייל**

הוגש וסומן ת/5.

עדות הנאשם בפרשת ההגנה:

המאשימה הפנתה לעדות הנאשם בחקירה הראשית בבית המשפט, לתיאורו את אופן התרחשות התאונה, ממנו עלה בין היתר כי הינו מתגורר בסמוך למקום התאונה, וכי הינו מודע לבעייתיות שיש בעיר בני ברק, כאשר ילדים קופצים, רצים וחוצים את הכביש שלא במעבר חצייה ובלי להסתכל.

הפנתה לעמ' 30 לפרוטוקול ש/ 23, 26.

המאשימה הפנתה לחקירתו הנגדית, עת הוצג לו סרטון התאונה ולתשובתו ולפיה מחד האט לפני מעבר החצייה ומנגד לדבריו לא רואים זאת בקטע בסרטון.

בית המשפט, שאל אף הוא את הנאשם, כיצד הוא יודע לומר זאת? ועל כך השיב, כי זה לפי מה שהינו זוכר. הפנתה לעמ' 34 לפרוטוקול ש' 19-20.

בעניין האטת מהירות נסיעתו של הנאשם, טוענת המאשימה, כי מדובר בעדות כבושה, אשר נשמעה לראשונה על דוכן בית המשפט, ואשר אין לה כל תימוכין בחומר הראיות, תוך שהיא מפנה לחקירת הנאשם במשטרה שם לא ציין כלל כי הא מהירות נסיעתו או עצר אלא רק כי נסע במהירות איטית.

הפנתה לעמ' 2 להודעת הנאשם ת/12 ש' 5, 36-45 וכן לדבריו ולפיהם נסע במהירות כל כך איטית שלא היה לו צורך לעצור, עמ' 3 ש' 56.

סרטון התאונה ת/15 ודו"ח הפעולה ת/3 יש בהם כדי ללמד ההיפך, זאת על אף ששדה הראייה שלו היה חסום לשמאל.

זאת ועוד, כאשר הוצג לו סרטון התאונה ונשאל כיצד הוא טוען שהתאונה התרחשה 2-3 מטר לאחר מעבר החצייה? השיב, כי הוא טוען זאת בהסתמך על מקום עצירת הרכב לאחר התאונה, וכי לדבריו הוא לא רואה כלל מעבר חצייה, זאת בשעה שבסרטון רואים בבירור את מעבר החצייה והדברים נאמרים גם לעניין שאל הנאשם בדבר צבע רכבו.

הפנתה לעמ' 35 לפרוטוקול ש' 18-22.

הנאשם מסר, כי שדה הראייה שלו היה חסום, הן בהודעתו במשטרה והן בעדותו בבית המשפט, וכי לא ראה את קטע מעבר החצייה ממנו הגיע הנאשם (צ"ל: "הקטין" - צ.מ.), זאת גם על אף, שיש לנאשם רכב גבוה, ג'יפ טויוטה,

המאפשר שדה ראייה טוב יותר.

הפנתה לעמ' 38 ש' 7-13 וכן לעמ' 39 ש' 9-10.

הנאשם תולה את כל האחריות לתאונה על אופן חציית הקטין המעורב, אך עדותו זו לא מתיישבת עם אמירתו הספונטנית של הנאשם, מיד אחרי קרות התאונה בת/3 ולא עם אמירתה של עדת הראייה שרית, אשר מסרה לשוטר, כי הבחינה בקטין המעורב והספיקה לעצור את רכבה.

עדות זו גם לא מתיישבת עם דברי הנאשם עצמו, ולפיהם הוא מכיר את איזור התרחשות התאונה ומודע לבעייתיות שם.

הנסיבות בהן נאלץ הקטין לחצות את הכביש, אין בהן כשלעצמן כדי להעיד על התרשלותו, ואולם גם על פי הפסיקה אליה הפנתה, הרי שגם אם מדובר ברשלנות גבוהה של המעורב, אין בכך כדי לשחרר את הגורם הראשוני אשר היה חייב לחזות את מעשה הרשלנות.

הנאשם עצמו, אף אישר בעצמו כי חזה את האפשרות כי ילד יחצה בקטע אותו הוא לא רואה, ומשום כך אף נסע לדבריו לאט מאוד. הפנתה לעמ' 39 לפרוטוקול ש' 17-21.

כאשר הוטח בפני הנאשם, כי אולי נסע לאט, אך לא בהתאם לתנאי הדרך? התחמק ממתן תשובה והשיב כי לו אדם אחר היה נוהג הילד היה נהרג 0 חס וחלילה).

כשנשאל אם כן, מדוע לא עצר את רכבו? השיב, למה שאני אעצור. מעבר החצייה היה פנוי האטתי.

ולשאלת בית המשפט, השיב הנאשם שוב כי לא הייתה לו סיבה לעצור עצירה מוחלטת, במצב בו חלק משדה הראייה היה חסום וכי נסע לאט ומכל מקום גם אם היה עוצר זה לא היה עוזר.

הפנתה לעמ' 40 לפרוטוקול ש' 8-9.

הימנעות ההגנה מלהעיד את עדת ההגנה -

לטענת המאשימה, הימנעות ההגנה מלהביא את **עדת הראייה, שרית**, להעיד כעדת ההגנה, על אף שבית המשפט אפשר להגנה מועד נוסף, ועל אף שלטענת ההגנה עצמה מדובר בעדות מזכה, מן הראוי שתיזקף לחובת הנאשם ויש בה כדי לחזק את הראיות נגדו.

לסיכום, מבקשת המאשימה, בהתבסס על חומר הראיות אשר הונח בפני בית המשפט, להרשיע את הנאשם

בהוראות חיקוק מס' 2 ו - 3 וכן בעבירה בניגוד לתקנה 52(6) לתקנות התעבורה, על אף שזו לא יוחסה לו מלכתחילה בהוראות החיקוק בכתב האישום.

סיכומי ההגנה בתמצית:

בפתח סיכומיה, בקשה ההגנה להדגיש, כי סיכומים אלה מהווים נדבך משלים וממצה לכל הטיעונים אשר העלתה עוד בבקשתה מיום 30.9.21 בה בקשה לפטור את הנאשם מ"להשיב לאשמה" ולהורות על זיכוי מכל אשמה ובהמשך להחלטת בית המשפט מיום 28.12.21 במסגרתה נתקבלה בקשתה חלקית כמפורט באותה החלטה.

ההגנה פרטה נוסח כתב האישום, והוראת החיקוק אשר יוחסו לנאשם.

לטענת ההגנה, הנאשם כפר באחריותו לתאונה וטען הן בחקירתו במשטרה והן בעדותו בבית המשפט, כי מנקודת ראותו כנהג מנוסה וזהיר מדובר בתאונה בלתי נמנעת אשר נגרמה בעטייה של התפרצות מפתיעה של הילד לכביש, שלא במעבר החצייה ומאחורי רכבים שנתקעו בפקק בכיוון הנגדי.

הנאשם טען בקנאות, כי הוא מכיר היטב את מקום התאונה וכי נסע במהירות איטית וכי לא ראה את הילד וכי לא יכול היה לראותו או לצפות את התפרצותו הפתאומית בריצה לנתיב נסיעתו.

ההגנה פנתה עוד בשעתו לממונה על התביעות, בבקשה מנומקת לחזור בה מכתב האישום מחוסר אשמה, אך פנייה זו לא זכתה להתייחסות עניינית כלל.

זאת ועוד, טוענת ההגנה כי עשתה כל שהיה בידה לרבות "איום" בבקשה להטלת הוצאות משפט על המדינה במטרה לשכנע את ב"כ המאשימה לחזור מכתב האישום אך לשווא.

לטענת הסניגור המלומד, המסד העובדתי והתשתית הראייתית המשתקפת מתיק החקירה, סותרים את העובדות הנטענות בכתב האישום, ואף מפריכים אותן לחלוטין.

המסכת העובדתית והתשתית הראייתית אשר הוצגה ע"י המאשימה, במסגרת פרשת התביעה, משקפת הלכה למעשה, את חומר הראיות הגולמי בתיק החקירה, כפי שהיה מונח בפני המאשימה בעת הכנת כתב האישום.

אין רבותא בכך, כי הילד חצה את הכביש שלא במעבר החצייה מאחורי כלי רכב שעמד על המעבר וחסם אותו לחלוטין. עובדות אילו, היו ידועות למאשימה עוד טרם הגשת כתב האישום, שהרי הילד מסר זאת עוד בהודעתו במשטרה היא נ/1 .

לטענת הסניגור המלומד, משהופרך המסד העובדתי, כפי שנטען בכתב האישום, ומבלי כל הודעה מוקדמת, **נקטה המאשימה בהרחבת חזית, אשר באה לידי ביטוי הן בהרחבת יריעת המסכת העובדתית והן המשפטית, וזאת באופן מפתיע ומעורר תהיות, ואף מבלי לבקש את רשותו של בית המשפט בדרך לתקן את כתב האישום.**

במסגרת אותה הרחבת החזית, "המציאה" המאשימה, מסד עובדתי חדש, אשר לא היה לו זכר בעובדות כתב האישום המקורי אותו כינתה "**תחום מעבר חצייה**", אשר דינו כך לטעמה לעניין החובות המוטלות על הנהג בכביש כדין שטח מעבר החצייה המסומן על הכביש.

מפנה להגדרת המונח "**מעבר חצייה**" כפי שהוגדר בתקנות התעבורה בזו הלשון:

"חלק הכביש המסומן כמיועד לחצייתו על ידי הולכי הרגל".

חרף האמור, וביתר שאת גם לאחר שבית המשפט הבהיר בהחלטתו מיום 28.12.21 עמ' 9 ש' 1-2 כי כל חומר הראיות של התביעה מתייחס אך למונח "מעבר חצייה" כשטח המסומן על הכביש ולא למונח "תחום מעבר חצייה", המשיכה המאשימה לדבוק באותה חזית, וזאת תוך התעלמות מוחלטת הן מטענות ההגנה במהלך המשפט והן מהאמור בהחלטת בית המשפט הנ"ל.

חובתה של התביעה לפרט את התיאור העובדתי במלואו ובצורה נהירה בכתב האישום מעוגנת בסעיף 85(4) לחסד"פ.

תכלית התיאור הינה כפולה, ראשית, **על מנת ליתן לבית המשפט תמונה של הפרשה**, תוך שימת דגש על חלקו של הנאשם באחריות להתרחשותה, ולאפשר לו לקבוע על פיו תחומי הדיון ושנית, **ליתן לנאשם, תמונה שלמה של העובדות, אשר המאשימה מתעתדת להוכיח, וזאת על מנת לאפשר לו, להכין את הגנתו כראוי.**

תיאור העובדות חייב לשקף את כל רכיבי העבירה המיוחסת לנאשם הן הפיזי והן הנפשי.

תיאור העובדות חייב להיות כזה שאם הנאשם מודה בו די בכך כדי לבסס את הרשעתו בהוראה המצוינת בהוראות החיקוק.

(הפנתה לספרו של כב' השופט קדמי, "על סדר הדין הפלילי, מהדורה מעודכנת תשס"ט - 2009, עמ' 915 ולפסיקה המאוזכרת שם).

חרף הוראות החוק וההלכות המשפטיות, **בחרה המאשימה לבנות "קונסטרוקציה סטנדרטית"** של "כתב אישום הזוי", המנוגד לעובדות האובייקטיביות, אשר היו ידועות לה, עוד בעת ניסוחו והגשתו לבית המשפט.

כל זאת, תוך התעלמות מוחלטת, מהחובות המוטלות על הילד המעורב, כהולך רגל מכוח תקנות 110 ו-111 לתקנות התעבורה וכמו כן מתרומתו של נהג הרכב שעמד על מעבר החצייה, וחסם אותו לחלוטין.

אין מדובר בפגם טכני, בר תיקון, בכתב האישום, נהפוך הוא, עסקינן בפגם מהותי, ובהתנהלות רשלנית וחסרת אחריות.

"הרחבת החזית", יש בה, משום הפרה בוטה של הוראות הדין, ואף פגיעה אנושה, הן ביכולת הנאשם להתגונן, בפני אישום "אמורפי" והן ביכולתו של בית המשפט לעשות משפט צדק.

לטענת ההגנה, מתקבל הרושם כי המאשימה נחפזה כתב אישום "שבלוני" על סמך המלצתו הלקונית של הבוחן בלבד, וזאת מבלי לעיין בחומר הראיות הגולמי בתיק ולעמוד מקרוב על החסרים והכשלים אשר אפפו את איסופו ואשר הצדיקו לטענת ההגנה, החזרתו להשלמות חקירה או לגניזתו מחוסר אשמה.

ההגנה הפנתה למספר דוגמאות המבססות טיעוניה, כך למשל:

אי חקירת עדת הראייה, העדה הגב' שרית חרזי, מחדל אשר יש ליחסו גם לב"כ המאשימה החתומה על כתב האישום,

התעלמות הבוחן מתרומתו של נהג הרכב שחסם את מעבר החצייה לקרות התאונה,

הפרת נוהל המשטרה ע"י הבוחנים עת סרבו להגיע לזירת התאונה,

מחדלו של השוטר מר פרייזלר ע/ת 3 אשר ביקר בזירת התאונה אך לא עשה מאומה על מנת לברר ולרשום את מקום "האימפקט", (נקודת המפגש - צ.מ) ואת המיקום בו נעצר הרכב הפוגע,

אי גביית הודעות מבעל המצלמה ומאבי הילד המעורב אודות תפיסת הסרטון ומקוריותו,

הדרכת הילד המעורב במהלך גביית עדותו במשטרה אשר גרמה לשיטת ההגנה ל"זיהום" החקירה,

אי שליחת הסרטון למעבדה הדיגיטלית במטה הארצי, על מנת שזו תקבע במדויק את מהירות נסיעתו של הנאשם שניות לפני התרחשות התאונה על סמך "מהירות הפריימים", אף על פי שיש ברשות המאשימה את הכלים לעשות כן.

על אף שמדובר בדיני נפשות, בשמו הטוב של הנאשם ובפרנסתו "לא משה" המאשימה מכוונת להביא להרשעת הנאשם אשר הינו חף מפשע ואף בית משפט לא יכול למחול או לעבור לסדר היום.

פרשת התביעה ומשקלה הראייתי ותרומתה להוכחת האישומים:

בעניין זה, הפנתה ההגנה לנטען על ידה בבקשתה מיום 30.9.21 ולהתייחסות בית המשפט בהחלטתו מיום 23.12.21.

לטענת ההגנה, פרשת התביעה סיפקה כר מוצק להוכחת חפותו המוחלטת של הנאשם, זאת מבלי כל צורך להיזקק לעדותו.

הסרטון 15/ת אשר התקבל כראייה בהסכמת ההגנה, וזאת חרף המחדלים החמורים הקשורים

בשרשרת העברתו לידי הבוחן מוכיח, כי הילד צץ מאחורי רכב עומד ופתח בריצה לכיוון הנגדי בו נסע הנאשם.

הילד המעורב הודה, כי היו המון רכבים שהסתירו את הראייה שלו ואז נאלץ לעבור בין הרכבים נבהל והתחיל לרוץ. מפנה לעדותו בבית המשפט עמ' 10 ש' 14-18.

עדות בוחן התאונה, אשר הינו הגורם המקצועי מטעם התביעה, סתמה את הגולל על טענות המאשימה וחרצה את דינו של הנאשם לחסד עת מסר בעדותו בעמ' 27 לפרוטוקול ש' 11-3 כי מדובר בתאונה בלתי נמנעת לשאלת הסניגור, הגם שהנאשם נסע במהירות איטית.

ריצתו הפתאומית של הילד לכביש, ניתקה לחלוטין את הקשר הסיבתי כאמור לעיל בין התנהגות הנאשם לקרות התאונה ואין זה משנה באיזו מהירות נסע.

לטענת ההגנה, פרשת ההגנה מהווה רק "קינוח פורמלי" לזיכוי הנאשם.

לטענת הסניגור המלומד, ניתן בהחלט להבין את התלבטות בית המשפט לעניין המהירות בה נסע הנאשם עובר לתאונה, עת הורה לו להשיב להוראות חיקוק 2 ו - 3 נוכח הצפייה בסרטון.

יחד עם זאת, טוענת ההגנה כי חשוב להזכיר, כי מצלמת האבטחה מותקנת על עמוד בחצר בית סמוך שבעליו לא נחקר כלל, כך, שזווית הצילום, הן מהצד הנגדי והן מלמעלה, עלולה להטעות גם עין מקצועית.

בית המשפט אף הלך כברת דרך משמעותית לקראת המאשימה, והעניק לה "אשראי" על מחדלים בלתי נסלחים, עת

אפשר לה להפנות לראיות המצביעות על מהירות בה נסע הנאשם, כאשר באותו עמוד ובאותה נשימה, ציין כי לא עלה בידי המאשימה להצביע על המהירות בה נסע הנאשם.

מפנה לעמ' 10 ש' 19-24 להחלטת בית המשפט מיום 28.12.21.

מיותר לציין לטענת ההגנה, כי הייתה זו חובתה של המאשימה, להביא ראיות לסתור טענת הנאשם לפיה נסע במהירות איטית ולא ההיפך.

יוצא מכך, כי המאשימה כשלה בכל משימות הבסיס המוטלות עליה, הן כאשר לחובת ההוכחה והן כאשר לנטל הראייה.

זאת ועוד, גם עדות הנאשם בבית המשפט סתמה את הגולל על השערותיה המופרכות של המאשימה.

עדותיו הייתה כנה אמינה ואוטנטית תוך הפנייה לעדות הנאשם בה מסר כי גם לאחר מעבר החצייה לא הייתה לו סיבה למחר מאחר והוא אמור לפנות שמאלה אחרי 50 מטר לכיוון הבית.

מפנה לעדותו בעמ' 34 ש' 17-18 .

עוד הפנתה ההגנה לעדות הנאשם ולפיה לא ראה את הילד אלא כשהתפרץ לכביש כשהוא טס לאוטו וכי הבחין בו ברגע שנכנס לו לרכב מאחר ויצא לו מבין המכוניות וכי אילו היה רואה אותו היה מצליח לעצור. ראה עמ' 38 ש' 17-19.

הנאשם השיב לשאלת בית המשפט, כי לא הייתה לו סיבה לעצור עצירה מוחלטת, מאחר ונסע מאוד לאט, וכי אם הילד היה חוצה את הכביש אפילו שלא במעבר חצייה וזאת בהליכה היה יכול למנוע זאת. הפנתה לעמ' 40 ש' 1-3.

לסיכום טוענת ההגנה, כי המאשימה בחרה לחזור ולשוב בסיכומיה ולצטט מעדויות עדיה בבית המשפט, עדים אשר ההגנה לא פקפקה לרגע ביושרם ובאמינותם, אלא שלטענת ההגנה מדובר בכשל מקצועי, הן של בוחן התאונה והן של המאשימה, הן חקירתית והן תביעתית.

באשר לעדת הראייה, תמחה ההגנה למשמע טענת המאשימה, שהרי המשטרה היא זו שהחליטה "לדלג" על אותה עדה אשר לימדה סניגוריה על הנאשם, אך כשזו לא הגיעה לדיון, למרות שזומנה לבקשת הסניגור, מבקשת המאשימה לזקוף זאת לחובת הנאשם, על אף שמדובר במחדל אשר נותר מחדלה שלה.

לסיכום, עותרת ההגנה לזיכוי המוחלט של הנאשם ולהשתת הוצאות משפט על המאשימה כאמור לעיל בפתח הכרעת הדין.

דין והכרעה:

לאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים, תוך בחינת חומר הראיות, טענות הצדדים, הוראות החוק והפסיקה המחייבת, ותוך בחינת קבילותן של הראיות ומשקלן, לרבות טענות ההגנה בדבר כללי הצדק וההגינות המחייבים בניהול ההליך הפלילי, מצאתי לנכון לקבוע כי לא עלה בידי המאשימה להוכיח את הנטען על ידה בכתב האישום ברמה הנדרשת במשפט פלילי.

יחד עם זאת, לא מצאתי לנכון להורות על זיכוי המוחלט של הנאשם ביחס להוראות חיקוק 1 ו- 2, אלא מחמת הספק.

השאלות העומדות לדיון הינן, האם עלה בידי המאשימה להוכיח הן לאור הראיות שהוצגו על ידה בפרשת התביעה ועדות הנאשם כי הנאשם נהג בקלות ראש והינו אחראי לתאונה, עת לא האט מהירותו, או לא עצר את רכבו בהתקרבו למעבר החצייה מכוח תקנה 52(6) לתקנות התעבורה.

יודגש את הברור מאליו, כי חובת ההוכחה ונטל הראיה מוטלים על התביעה, הוא הדין בתיק דנן.

לא מצאתי כי יש די בחומר הראיות אשר הונח בפניי, גם לא לאחר עדות הנאשם, ברמה הנדרשת במשפט פלילי כדי לקבוע כי הנאשם נהג בקלות ראש עת לא האט, זאת גם לא במנותק מאחריותו לתאונה.

מעיון בסרטון המתעד את התאונה ת/15, כפי שאכן קבעתי עוד בהחלטתי מיום 23.12.21 ובזהירות הנדרשת כי קיים קושי לקבוע, זאת גם בעין לא מקצועית כי הנאשם אכן האט נסיעתו, ואולם על מנת לקבוע אחריות פלילית אין די בהתרשמות אלא בראיות של ממש.

הנאשם מסר עוד בחקירתו במשטרה, כי נסע במהירות איטית ובעדותו בבית המשפט אף הוסיף כי האט מהירותו.

בין אם הנאשם מסר עדות כבושה בבית המשפט כטענת המאשימה ובין אם לאו אין בכך כדי לסייע בידי המאשימה עת לא הוכיחה את המהירות בה נסע הנאשם עובר לתאונה או במהלכה על מנת שיהיו בידי בית המשפט הכלים הנדרשים לצורך הקביעה החד משמעית כנדרש בפלילים כי אכן הנאשם לא האט נסיעתו.

לא הוכחה בפניי מהירות נסיעת הנאשם, ו/או כי הנאשם לא האט מהירות נסיעתו וזאת ברמה הנדרשת במשפט פלילי בהתאם להוראות הדין והכללים המחייבים, אשר יש בה כדי לחייב הנאשם באחריותו לקרות התאונה.

הנאשם חזר וטען, שוב ושוב כי נסע במהירות איטית ומשכך, גם לא היה לו צורך לעצור עת לא הבחין בילד המעורב ו/או

לא יכול היה להבחין בו.

הדברים נאמרים אף ביתר שאת לגבי יתר עובדות כתב האישום, אשר לא הוכחו בפניי ברמה הנדרשת במשפט פלילי.

לא ניתן לומר כי הילד המעורב חצה את הכביש ב"מעבר החצייה", כנטען בכתב האישום והטענה כי מדובר ב"תחום מעבר חצייה" אף היא לא הוכחה כנדרש.

אין כל התייחסות בעובדות כתב אישום, לכך כי הילד למעשה התפרץ בריצה לכביש וכי התאונה לא התרחשה על שטח "מעבר החצייה המסומן" ויש לזקוף זאת לטובת הנאשם.

אין מנוס מהקביעה בנסיבות תיק זה, כי האופן בו נוסח כתב האישום אל מול הראיות אשר היו ידועות למאשימה עת שקדה על ניסוחו והגשתו, היה בו כדי לפגוע בהגנת הנאשם או ביכולתו להתגונן מפני המיוחס לו, ודי גם בטענה זו כשלעצמה כדי להביא לזיכויו הנאשם, ולו מחמת הספק.

כאמור, לא הוכח בפניי מיקומה המדויק של התאונה על הכביש והמפגש בין רכב הנאשם לילד המעורב.

מקבלת אני את טענות ההגנה ולפיהן מדובר בהתפרצות פתאומית של ילד לכביש, אשר גם אילו היה הנאשם עוצר את רכבו לפני שטח מעבר החצייה המסומן התאונה לא הייתה נמנעת.

מקובלות עלי גם טענות ההגנה באשר למחדלי החקירה, ובעיקר לאי חקירת עדת הראייה ובעל הרכב אשר עמד על מעבר החצייה.

באשר לאי האטת מהירות הנסיעה:

הסרטון מתעד רק חלק מנסיעת הנאשם ומשכך, בהיעדר ראיות אובייקטיביות אחרות, לא ניתן לקבוע באופן וודאי האם אכן הנאשם האט מהירות נסיעתו או מה הייתה מהירות נסיעתו.

בעדותו בבית המשפט מסר כי בהגיעו לפני מעבר החצייה האט את רכבו וכי לא ניתן לראות זאת בסרטון.

לטענת המאשימה מדובר בעדות כבושה, ומשכך, יש לזקוף זאת לחובת הנאשם.

בכל הכבוד הראוי, אינני מקבלת טענת המאשימה בנסיבות תיק זה.

אמנם מדובר בניסוח שונה, או ב"שכלול הגרסה", אך אין מדובר בשוני כה מהותי מגרסתו בחקירה המגיעה עד הקביעה שאין לקבלה, או כזה אשר יש בו כדי להפלילו, שהרי גם בהודעתו במשטרה מסר הנאשם בגילוי לב כי לא עצר את רכבו מאחר ולא היה צורך בכך לאור המהירות האיטית בה נסע ומאחר והאמין בחפותו.

זאת ועוד, הנאשם טען בתום פרשת התביעה כי "אין עליו להשיב לאישום", המאשימה מנגד טענה כי בראיות שהובאו על ידה ביניהם בין היתר גרסת הנאשם במשטרה והמתועד בסרטון, הוכח ברמה הנדרשת לאותו שלב כי הנאשם לא האט רכבו ו/או לא עצר.

משעה שבית המשפט הורה לנאשם להשיב וקבע בהחלטתו כי הדבר טעון הבהרה בחר הנאשם להעיד ולמסור תשובתו, ואולם יש להדגיש כי הנאשם כפר בטענות המאשימה עוד בתשובתו לאישום.

מכל מקום, צודקת ההגנה, כי היה זה בידי המאשימה להוכיח המהירות בה נסע הנאשם, והאם אכן האט מהירותו או אחרת, אך היא משיקוליה שלה בחרה שלא לעשות כן ומשעה שהדבר לא צלח בידה ברור, כי יש לזקוף זאת לטובת הנאשם ולא אחרת.

באשר לאי עצירת רכבו בהתקרב הנאשם למעבר החצייה:

אין מחלוקת, כי לא יוחסה לנאשם הטענה בעובדות כתב האישום ולפיה לא עצר את רכבו לפני מעבר החצייה המסומן, יחד עם זאת אין מחלוקת מחומר הראיות כי הנאשם לא עצר את רכבו.

ואולם וזה העיקר, לא הוכח בפניי כי היה "צורך מוצדק" בעצירת רכב הנאשם, זאת גם כדרישת לשון תקנה 52(6) לתקנות התעבורה.

גם מלשון התקנה עצמה עולה במפורש כי העצירה מתחייבת עת מתקיים היסוד של "צורך מוצדק".

עצירה בלתי מוצדקת עלולה להוות במקרים מסוימים עד כדי הפרעה לתנועה.

זאת ועוד, לא רק שלא הוכח בראיות התביעה כי היה צורך מוצדק בעצירת רכב הנאשם, אלא הוכח ההיפך.

הנאשם חזר ומסר, כי הפקק היה בכיוון הנגדי, ומשכך, לא יכול היה לראות את הילד אשר התפרץ לכביש מבין המכוניות וכי אילו היה רואה אותו היה עוצר והתאונה הייתה נמנעת.

חיזוק לכך ניתן למצוא דווקא בגרסת המאשימה עת היא עצמה מבקשת להתבסס על דבריה של עדת הראייה שרית, אשר יכולה הייתה להבחין בילד, מאחר וזה היה בכיוון נסיעתה.

הגם שהמאשימה מבקשת לבסס טיעוניה על עדות מפי השמועה, עת אף לא מצאה לנכון לגבות ממנה עדות, או לבצע השלמת חקירה כמתחייב, ובהתעלם מכך לצורך הדיון, הרי שככל והמאשימה מבקשת לתמוך טיעוניה בעדות זו, נמצא, כי עדות זו ולפיה הילד התפרץ לכביש תומכת דווקא בטענת ההגנה, זאת גם במצטבר לעולה מת/3 ולפיו נסעה בכיוון הנגדי לנסיעת הנאשם, והיא מכיוון נסיעתה, שלה, יכולה הייתה לראות את הילד.

מכל מקום, סבורני, כי וודאי שאין לזקוף ויתור ההגנה על שמיעת עדותה מטעם ההגנה, לחובת הנאשם אלא, ההיפך הוא הנכון, מדובר במחדל אשר היה ונשאר מחדל המאשימה, מה גם שההגנה בקשה לזמנה אלא שהעדה לא התייצבה.

ועיקרי ואחרון, לא עלה בידי המאשימה להוכיח ברמה הנדרשת במשפט פלילי, כי גם אילו היה נאשם עוצר לפני "מעבר החצייה המסומן", ואף לאחריו כי התאונה הייתה נמנעת.

אין די בהשערות והשארת מלאכת ההחלטה כטענת הבוחן להחלטת בית המשפט בלבד בנסיבות תיק זה, הדברים נאמרים ביתר שאת גם נוכח אופן התפרצות הילד המעורב, בהתחשב בגילו ובגובהו מבין כלי הרכב בריצה, כל זאת כפי הנצפה בסרטון, כפי שעולה מתוך הסרטון לתוך רכבו של הנאשם.

לא מצאתי לנכון לדון בהרחבה ומעבר לנדרש ביתר הטענות, אשר הועלו על ידי הצדדים נוכח האמור לעיל, אשר די בו כדי להורות על זיכוי הנאשם.

לסיכום, לאור כל האמור לעיל מצאתי לנכון להורות כדלקמן:

זיכוי הנאשם זיכוי מוחלט מהוראת חיקוק מס' 1.

זיכוי הנאשם מחמת הספק מהוראות חיקוק מס' 2 ו- 3.

לא מצאתי לנכון להרשיע הנאשם בעבירה הנוספת לפי תקנה 52(6) לתקנות התעבורה.

החלטתי זו הינה גם במנותק מאחריות הנאשם לתאונה בשל טענת ההגנה בדבר ניתוק קשר סיבתי.

כמו כן, לא מצאתי לנכון היעתר בשלב זה לטענת ההגנה לפסיקת הוצאות משפט מהנימוקים שפורטו לעיל.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"ט תשרי תשפ"ג, 24 אוקטובר 2022, במעמד הצדדים